

Träslövsläge

En lantbrevbärare i Varberg sörjde för postutdelningen i Träslövsläge från 1918. En av de förhållandevis få poststationer som kom till efter andra världskriget öppnades i Träslövsläge den 1 april 1946 med Greta Andersson som föreståndare. S k stadsbrevbäring inrättades i juni 1965 och år 1968 togs nya lokaler i bruk i en pietetsfullt restaurerad fiskarstuga.

När Greta Andersson pensionerades den 1 februari 1974, uppehölls befattningen på vakans under en tid i väntan på omorganisationen av poststationen till en postexpedition. Med ny terminologi blev det "lokal-postkontor" 1977 med förleden lokal struken 1986. Lill-Marie Johansson blev Greta Anderssons ordinarie efterträdare. I 1990-talets kostnadsjakt har poststationen lämnats ut på entreprenad och blivit "post-i-butik".

1949-06-01-

Stora Apelviken

Postombudet Stora Apelviken inrättades den 25 juli 1939 med telefonvakten Anny Andersson som ansvarig. Det var i funktion juni-augusti varje år, från 1945 med Gunborg Hansson som ansvarig. Den 1 juni 1949 ersattes det med en poststation. men drogs in den 26 augusti 1972.

1874-01-01--1875-06-30

Spannarp

Detta avsnitt bryter kronologin och vi återvänder till 1874. Med det årets ingång skulle enligt överenskommelse mellan poststyrelsen och länsstyrelsen i Halmstad ett tiotal nya postlinjer öppnas inom Varbergs fögderi, däribland en mellan Hunnestad och Spannarp. Kronolänsman H S Nerman, som vi har mött ofta i denna skrift, fick bl a kontrakt för linjen mellan Hunnestad och Spannarp.

Till poststationsföreståndare i Spannarp antogs skolläraren J Thölin. Redan vid den första revisionen av kronobevbäringsreformen visade det sig vara felbedömt att ha en poststation i Spannarp. Den drogs in med utgången av juni 1875.

Erik Lindgren

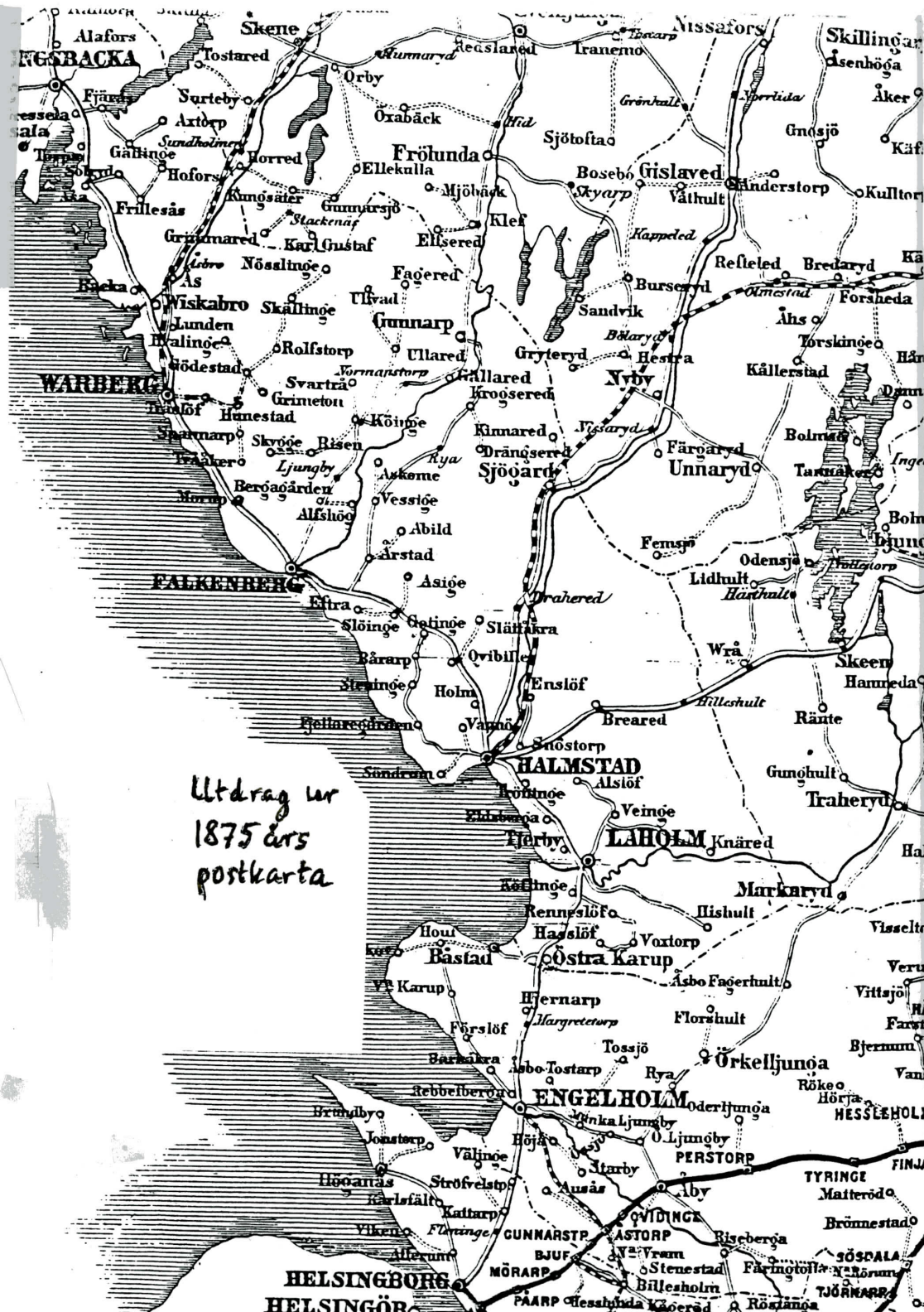
Om Posten i Himle härad i Halland

I n n e h å l l

	sid		sid
Grimeton	3	Lindberg	29
Järnvägspoststa- tionen Grimeton	7	Stamnared	30
Gödestad	8	Valinge	35
Hunnestad	10	Tofta	38
Nösslinge	13	Himle	39
Rolfstorp	17	Åkulla	39
Skällinge	21	Obbhult	40
Träslöv	24	Apelviksstrand	40
Tvååker	26	Getterön	41
Lunden	28	Träslövsläge	42
		Stora Apelviken	42
		Spannarp	42

Copyright 1998
Erik Lindgren

Posthistorisk skriftserie 346

Förord

Med detta häfte fortsätter jag mina berättelser med glimtar om postens utveckling. Jag ger exempel på händelser av varierande slag som belyser några problem som uppstår i relationerna mellan Posten och samhället eller mellan Posten och dess anställda.

I den mån jag lyckats få fram namn på poststationernas föreståndare och uppgifter om vid vilka tidsperioder de arbetat, har jag lämnat sådana uppgifter. Om jag har kunnat finna tillförlitliga uppgifter, har jag funnit anledning att redovisa hur länge de berörda postanstalterna existerat och i de fall de ännu finns även nämna något om deras nuvarande status. För järnvägspoststationer nämner jag dem som formellt hade postansvaret även om själva sysslan överläts på annan i järnvägens tjänst.

Omkring Varberg utbreder sig Himle härad med inte mindre än 13 socknar. Geografiskt är det ändå förhållandevis litet, men dess postala historia innehåller en hel del av intresse med exempel på postanstalter av olika slag. Staden Varberg är utanför häradets jurisdiktion och jag har inte tagit med några uppgifter om förvaltningspostkontoret där men väl citerat några av dess chefer i fråga om utredningar om landsbygdspostens omorganisation.

Alla rent postala uppgifter är hämtade ur handlingar i Postens centralarkiv. Vissa fakta har jag funnit i Svenska Järnvägsklubbens "Järnvägsdata" (ISBN 91-85098-71-X). I citat har jag moderniserat stavningen men inte gjort några ingrepp i texten. Även orternas namn återges i modern stavning utom i de citat där jag försökt behålla tidsfärgen. Med ett undantag, Spannarp, behandlas de olika poststationerna i kronologisk ordning, räknat efter datum för deras tillkomst. De som inrättats samtidigt, presenteras inbördes i bokstavsordning. Det är flertalet, då 1874 års ingång medförde den stora förändringen av postnätet. Några av dem blev indragna efter kortare eller längre tid men senare återupprättade. Såsom återupprättade återfinns de i samma avsnitt som berör deras första födelse.

Växjö i maj 1998

Erik Lindgren

1874-01-01--1875-06-30
1900-02-01-1911-04-01
Grimetonsby 1911-04-02--1925-04-30

Grimeton

Kronolänsmannen H S Nerman kan förmodas ha gnuggat sina händer av förtjusning över det resultat som han lyckats uppnå, när han hade sitt finger med i spelet vid kontakter med länsstyrelsen i Halmstad under 1873. Då drog man upp planerna för den nya postorganisationen på grund av att postverket skulle ta över ansvaret för kronobrevbäringen. Han fick nämligen flera arbetsuppdrag som han kunde leja ut till andra mot lägre ersättning än den han själv fick från postverket som huvudentreprenör.

Hans kontrakt omfattade från 1874 års ingång gående postföring med en tur i veckan på linjerna Hunnestad-Gödestad, Gödestad-Rolfstorp, Gödestad-Grimeton och Gödestad-Valinge samt befattningarna som poststationsföreståndare såväl i Hunnestad som Gödestad.

Med 1874 års ingång öppnades också en poststation i Grimeton. Till föreståndare för denna utsågs organisten S Vilander. Han fick 100 kr i årsarvode men blev inte "gammal i gården", för poststationen drogs in med utgången av juni månad 1875 enligt poststyrelsens beslut den 28 juni. Postföringen mellan Gödestad och Grimeton upphörde samtidigt.

Man kan använda uttrycket "poststationsras" för den omorganisation som genomfördes vid halvårsskiftet 1875, bara halvtannat år efter att kronobrevbäringssystemet i Halland hade inlemmats i postverkets eget distributionsnät.

Några av de ca 30 poststationer som drogs in i detta sammanhang lydde under postmästaren i Varberg, nämligen poststationerna i Grimeton, Träslöv, Gödestad, Skällinge och Spannarp. När frågan om att återinrätta poststationen i Grimeton diskuterades, var länsman Nerman "part i målet". Det bör man kanske ha i åtanke, när man läser det brev som han skrev till poststyrelsen den 15 september 1895. Jag återger det i utdrag, eftersom det enligt min uppfattning ger en överblick, sedd med en samtidas ögon, på en detalj i kronobrevbäringsreformen i Halland 1874:

"Då poststationerna först inrättades, tillsattes en poststationsföreståndare i varje socken, men då det visade sig, att detta var ett överflöd, som kostade staten mera än det smakade, så indrogs överflödiga postanstalter.

Då indrogs såväl Gödestads som Grimetons stationer, vilka båda socknar fingo sin post från Hunnestad, den förra genom att hålla särskild väska för socknen, som på socknens bekostnad avhämtas och avlämnas å stationen, och den senare genom att med den körande posten, som tar med brev uppåt häradet, få den befordrad till det av socknen utsedda sockenombud, invid kyrkan och socknens medelpunkt, 2 gånger i veckan till Hunnestad och 2 gånger i veckan från Hunnestad. Grimeton har således samma fördelar som hela det övriga häradet - det har hittills sluppit att betala stationsföreståndaren i Hunnestad för väska, som innehåller socknens tidningar och de få brev som passera till och från Grimeton".

Nerman var sålunda inte positiv till att poststationen i Grimeton skulle återinrättas. Han hade efter dess indragning 1875 fört anteckningar över hur mycket post som transiterade på väg till och från Grimeton och Gödestad. Han kunde göra det såsom "spindeln i nätet". Ett försök omkring 1890 från Grimetons socken att få poststationen återinrättad misslyckades delvis på grund av att sådana anteckningar kunde visa att trafiken var för ringa.

Men grimetonborna gav sig inte. Det nya försök, över vilket Nerman gav det ovan citerade remissvaret, grundade sig på ett beslut i kommunalstämman i skolhuset den 26 mars 1895. Det innefattade att kommunen skulle bidra med lönen till en föreståndare för den poststation som man hoppades få. Uppdraget att skriva till poststyrelsen gavs åt en trio, prosten C E Angoth, stämans ordförande Nils Larsson och kommunalnämndens ordförande A Olsson i Hult. De fullgjorde uppdraget genom ett brev den 6 september 1895. Ur detta citerar jag följande:

"På linjen Varberg-Nösslinge färdas posten - ändpunkterna oräkade - genom 5 kommuner, av vilka Grimeton intager mitten med Träslöv och Hunnestad på ena sidan och Rolfstorp och Skällinge på den andra. Ut i de 3 sistnämnda äro poststationer inrättade, men ingen av dessa har de betingelser för postfrekvens som Grimeton. Utom det att folket härstädes är i allmänhet välbärgat, finns här något som icke är fallet ut i de andra kommunerna: tvenne större gods, därav Torstorp är bland provinsens största och betydligaste.

Vi hava bekostat oss ett postemottagningsställe och bifogade uppgift från dess föreståndare visar omfånget av korrespondensen och tidnings- och tidskriftsrekvisitioner under den förflutna delen av året, varvid är att märka att de båda godsägarna icke utväxla post härstädes. Blev här poststation, så kunde ju ock - erfarenheten ut-

visar det - korrespondensen från församlingens övriga innevånarens sida bliva livligare, vadan antagas kan att postverkets inkomster därigenom bleve ökade, i synnerhet som, såsom av bilagde protokoll synes, kostnaderna för stationens upprättande bleve en ren obetydlighet".

Det återopade protokollsutdraget uppgav, att kommunens bidrag till poststationsföreståndaren skulle bli 25 kronor om året, vilket ställdes i relation till uppgiften att "poststationsföreståndarna i närgränsande kommuner hade en årlig avlöning av 50 till 70 kronor". De nämnda statistiska uppgifterna visade på drygt 100 prenumeranter och 10-20 ankommande och avgående brev varje postdag samt en frimärksförsäljning på omkring 200 kr om året.

Det var inte oväntat, att länsman Nerman, dvs poststationsföreståndaren i Hunnestad, ville motsätta sig en poststation i Grimeton, när han yttrade sig över framställningen. Han bekräftade, att uppgifterna från "postemottagaren" i Grimeton var riktiga i vad gäller tidningsprenumerationer men han godkände inte brevstatistiken:

"Jag har under året fört särskild förteckning över från denna station avgående brev och funnit, att här i medeltal avgår varje postdag till Varberg och andra stationer omkring 40 brev, av vilka flertalet inlämnas från Hunnestad, samt resten får fördelas på Grimetons och Gödestads socknar så att från Grimeton ej i medeltal avgår mer än 9 à 10 brev varje post. Vad värdeförsändelser beträffar så kan jag bestämt kontrollera dessa och får upplysa att från Grimeton ej avgått ännu i år mer än 2 assurerade brev och att av 56 från stationen avgångna rekommenderade brev, endast ett mindre fåtal kommer på Grimeton".

Slutklämman i Nermans brev kan jag inte undanhålla läsarna:

"Då man nu vet att lantbrevbäringen blev till för att avlösa kronobrevbäringen och kronobetjäningen, som egentligen anlitar lantposten, ej klagar, så få allt Herrar tidningsläsare, de må nu vara präster eller andra, lugna sig eller om de ligga hårt inne i politiken, avhämta sina tidningar i Varberg.

Sista gången Grimeton sökte få station, hördes åtminstone Hunnestads kommun, som då förklarade sig belåtna med postgången sådan den var och ännu är och något skäl att nu anordna en station där, därför att den s k Postemottagaren, en liten skollärare, längtar att få kallas Poststationsföreståndare, finnes ej, varför jag tillåter mig avstyrka förslaget nu som för ett par år sedan".

Postmästare Alfred Malmgren i Varberg (1891-1915) uppgav i sin kommentar till framställningen om poststation i Grimetons socken,

"att även om poststation skulle bliva inrättad i Grimeton, ägaren av Torstorp, herr A Bexell, samt ägaren av Runesten, herr S Håkansson, förmodligen ej skulle hava sin post å Grimetons poststation, alldenstund de nästan varje dag hava bud till Varberg".

Man kan finna många exempel på att postmästare runt om i landet motsatte sig att poststationer inrättades. De verkliga skälen för en sådan inställning brukade vara väl dolda, men det var ofta som postmästarna fruktade minskning av dem tillkommande sportler eller inkomster genom t ex expedition av lösväskor. Därmed vill jag inte ha sagt att varje yttrande i negativ riktning för att söka hindra framgång i önskemål om en ny poststation negativ riktning var ogrundat. Postmästare Malmgren yrkade på att framställningen inte skulle bifallas, sedan han också lämnat bl a följande uppgifter:

"En blick på kartan utvisar, att trakten omkring Varberg ej är vanlottad på poststationer. Att öka antalet anser jag ej vara behöfligt, i all synnerhet som lantbefolkningen, vilken flitigt besöker Varberg torgdagarna - just de dagar då posten går - ändå helst inlämnar och avhämtar sin post här, även om poststation finnes inrättad i hemtrakten. Ännu ett skäl att ej öka poststationernas antal annat än vid verkligt behov är det, att poststationsföreståndarna aldrig äro belåtna med avlöningen. Därom förspörjes vid alla tillfällen stor klagan".

Postinspektör Victor Melander i Malmö anslöt sig till postmästare Malmgrens synpunkter och poststyrelsen beslöt vid föredragning av ärendet den 1 oktober 1895, att framställningen inte skulle förändras till vidare åtgärd.

Postfrågan togs upp igen vid kommunalstämman den 21 augusti 1899, då Nils Larsson i Liagård och skolläraren J A Svensson utsågs att begära en poststation. De fullgjorde sitt uppdrag i ett brev till poststyrelsen, daterat den 6 oktober. Nu tryckte man bland annat på det faktum, att socknen hade nära 1000 invånare och livlig affärsverksamhet. Postmästaren i Varberg avstyrkte bifall bland annat därför *"att Grimetons kommun håller lösväska på Varbergs postkontor, för expedition av vilken lösväska uppbärs en årlig ersättning av tio kronor, samt att antalet värdeförsändelser till personer i Grimeton, vilka utfå sin post i lösväskan, uppgår till högst ett femtiotal om året"*.

Till skillnad från postmästaren hade länsman Nerman i Hunnestad denna gång inte någon invändning mot framställningen. Poststationsföreståndarna i Rolfstorp, Skällinge och Nösslinge tillstyrkte bifall. Det faktum att kommunen erbjöd sig att själv avlöna poststationsföreståndaren under de tre första åren bidrog till att även

postinspektionen i Malmö blev positivt inställd och upprättade ett förslagskontrakt med folkskollärare Johan August Svensson. Detta godkände poststyrelsen och från den 1 februari 1900 fanns det åter en poststation i Grimeton.

Johan August Svensson bevakade noga att han inte skulle arbeta gratis längre än vad som lovats i framställningen. Den 5 september 1902 sade han upp kontraktet, samtidigt som han förklarade sig villig att acceptera ett nytt kontrakt från 1903, om det tillförsäkrade honom 150 kr i årsarvode. Efter skriftväxling med postinspektionen förmåddes han sänka sina anspråk till 120 kr, ett belopp som inte ansågs vara "oskäligt högt". Frimärksförsäljningen hade år 1901 uppgått till 343 kronor. Poststyrelsen biföll framställningen. Efter hand höjdes ersättningen ytterligare.

Den 2 april 1911 ändrades poststationens namn till **Grimetonsby** för att undvika förväxling med den nya poststation som inrättades i järnvägsstationen med namnet Grimeton. Gångpostlinjen mellan Varberg och Nösslinge, med vilken posten hade burits till Grimeton, drogs in samtidigt. En ny gångpost från järnvägsstationen sörjde för att posten kom till Grimetonsby.

Sällan fick en lantpoststation finnas kvar i närheten av en järnvägslinje, när en förenad post- och järnvägsstation ansågs kunna ersätta behovet av postservice. Grimeton utgör ett undantag, men lantpoststationen fick finnas kvar så länge Johan August Svensson var föreståndare. När han var 68 år, hade han gjort sitt, både i postens och undervisningens tjänst. Poststationen drogs då in den 30 april 1925.

1911-04-02--1973-08-31

Järnvägspoststationen Grimeton

Det förhållandevis stora avståndet från Grimetons kyrkby till järnvägen bidrog till poststyrelsens beslut att lantpoststationen fick behållas även sedan en poststation öppnats i järnvägsstationen dagen efter tågstart den 2 april 1911. Ivar Gottfried Rylander var den järnvägsman som fick ansvara för både post och järnväg, till en början med 180 kr i årsarvode. Det höjdes redan vid 1913 års ingång till 420 kr, vartill kom ett biträdesanslag på 60 kr.

Rylander fick efter hand bättre villkor och i maj 1925 fick han också sitt kundunderlag utökat genom att lantpoststationen i kyrkbyn drogs in. Han efterträddes 1927 av Svante Vilhelm Gustafsson. Efter hans avgång 1942 ansvarade följande järnvägstjänstemän också för postservice: Anders Viktor Svensson (1942-1944), Tore Holger Allan Holmer (1944-1952) och Evert Johansson (1952-1961).

När SJ lade ner trafiken på järnvägen den 1 februari 1961, måste posten anpassa sig. Den kilometerlånga sträckan mellan Varberg och Susvind fortsatte att användas som industrispår, men i övrigt gick inga tåg. Behovet av en poststation i Grimeton fanns kvar och Evert Johanssons hustru Ingrid antogs till föreståndare för lantpoststationen från den 1 februari 1961. Hon blev också ansvarig för skötseln av televerkets samtalsstation. Hon var van vid postärenden, eftersom hon hade tjänstgjort som postbiträde vid den förenade post- och järnvägsstationen sedan den 1 april 1952.

Större befogenheter gavs efter hand åt lantbrevbärarna, något som bidrog till möjligheten att dra in allt flera poststationer. Detta "drabbade" Grimeton den 1 september 1973, då Ingrid Johansson fick börja fungera som lantbrevbärare på linjen Rolfstorp-Grimeton. Hon efterträdde lantbrevbärare Herbert Axelsson i Klåstorp. Han hade varit i tjänst sedan 1951 på en gradvis utökad linje i takt med att kraven på hushållstäthet minskade från postverkets sida.

Den omorganisation som gjordes i samband med indragning av järnvägsstationen i Grimeton debatterades mycket. Det fanns olika förslag om hur den ersättande lantbrevbäringslinjen skulle dras. Många talade sig varma för att området skulle betjänas med lantbrevbärning från Varberg, men i slutskedet bestämde sig posten för att satsa på Rolfstorp. Inte heller detta skulle bli bestående, för även poststationen i Rolfstorp (senare med termen postkontor) fick stryka på foten så småningom.

Gödestad

1874-01-01--1875-06-30

Tidigare har jag berättat om länsman Nermans många åtaganden och även nämnt att han blev föreståndare för poststationen i Gödestad, öppnad med 1874 års ingång. Det är ovisst om han i verkligheten skötte denna befattning. Han var ju också föreståndare för poststationen i Hunnestad och ansvarade dessutom för postföringen på flera linjer.

En av Nermans "underentreprenörer" kan ha varit Anders Larsson i Träslöv. Formellt hade de båda i kompanjonskap kontrakt om postföring på linjedelarna Träslöv-Hunnestad och Hunnestad-Spannarp.

Vid starten för kronobrevbäringsreformen hade Nerman 300 kr om året i ersättning för att ansvara dels fyra postföringar och dels för de båda stationerna i Gödestad och Hunnestad. I ett brev från poststyrelsen den 15 oktober 1874 finner man emellertid årsarvodet för Gödestad angivet specifikt till 50 kr.

Det var förutsett redan vid beslutet om kronobrevbäringsreformen att vissa poststationer skulle riskera indragning tidigt. I sitt brev till länsstyrelsen i Halmstad den 11 december 1873 skrev poststyrelsen bl a följande:

"I allmänhet synes det Generalpoststyrelsen som borde näppeligen förefinnas något oavvisligt behov av postanstalters inrättande på så ringa avstånd från varandra som 1/4 dels, 3/8 dels mil o.s.v.

Då tiden icke medgivit uppskov med handläggningen av detta ärende intill dess att åsikterna härom kunnat, genom skriftväxling, sammanjämkas, har Generalpoststyrelsen, på sätt ovan anfört blivit, funnit sig f.n. böra förordna om inrättande av samtliga de föreslagna nya poststationerna, men får emellertid äran anhålla, det behagade Kungl. Maj:t:s Befallningshavande, då detta ärende ånyo till handläggning förekommer, taga under övervägande, huruvida icke, efter utgången av innevarande år, poststationernas antal kunde, huvudsakligen därigenom att tjänstemännen använde lösväska, i någon mån inskränkas.

För den händelse att fortfarande ett större antal poststationer ansåges för kronobrevens behandling erforderligt, torde ock böra komma under prövning, huruvida icke dessa stationers verksamhet kunde - även mer än vad för andra klassens stationer blivit genom den av Generalpoststyrelsen den 29 nästlidne november utfärdade Instruktion iakttaget - inskränkas, så att exempelvis dessa stationer icke ålades att taga någon befattning med förskrivning av tidningar, jämte det att möjligen värdet av assurerade försändelser, som genom dylik station utväxlas, bleve i någon mån nedsatt under n.v. belopp, 2000 kr".

Generalpostdirektör Wilhelm Roos, som personligen skrev konceptet till det här delvis citerade brevet, antyder möjligheten att planera för inskränkning av poststationernas antal redan efter utgången av år 1874. Bortsett från poststationerna i Rya och Sjönevad, som drogs in med mars månads utgång 1874, gick det inte riktigt så snabbt att minska poststationsbeståndet i Halland.

Men under 1875 kan man skönja att generalpostdirektörens tankar blev realiserade. Telegram till postmästarna i Halland i slutet av mars 1875 gav anvisningar om vilka kontrakt som skulle sägas upp med föreskrivet varsel på tre månader. Därmed var det klart ut sagt vilka åtgärder som var avsedda att genomföras vid halvårsskiftet. Nya telegram den 28 juni 1875 bekräftar att ändringarna skulle genomföras. Till Varberg telegraferades sålunda om indragning av poststationerna i Träslöv, Gödestad, Skällinge, Spannarp och Grimeton.

Gödestad hörde sålunda till de poststationer som drogs in vid halvårsskiftet 1875. Länsman Nerman blev av med sitt kontrakt vad gäller Gödestad, men som framgår av nästa avsnitt kvarstod hans kontrakt att vara föreståndare för poststationen i Hunnestad.

1874-01-01-1957-08-31

Hunnestad

Kronolänsmannen H S Nermans årsersättning för de åtaganden som återges i andra stycket på sid 3 fastställdes till 300 kronor. Dessutom fick han ansvara för postföringen Träslöv - Hunnestad och Hunnestad - Spannarp för ytterligare 300 kr om året. Av tillgängliga handlingar går det inte med ett undantag att utläsa, vilka han lejde i sitt ställe, men det är uppenbart att han själv skötte sysslan som poststationsföreståndare i Hunnestad.

Det visade sig nödvändigt efter någon tid att specificera Nermans ersättning. Efter förfrågan hos postmästaren i Varberg fastställde poststyrelsen den 15 oktober 1874 följande beräkningsgrunder:

Poststationsföreståndare i Hunnestad 50:-

Postföring till eller från Hunnestad 250:-

Poststationsföreståndare i Gödestad 50:-

Postföring till eller från Gödestad 250:-

Vid indragning av poststationen i Gödestad 1875 och omorganisation av postföringen ändrades ersättningsbeloppen, men Nermans dominans som löntagare från postverket i området varade länge. Hans ersättning från och med juli 1875 blev 500 kronor, ett belopp som då uppgavs vara arvode för skötsel av poststationen i Hunnestad. Man måste ha sett genom fingrarna med den formuleringen, för så höga arvoden förekom inte på den tiden för så små poststationer.

I samband med lantbrevbäringens införande sattes Nermans ersättning under debatt och han gick från den 1 februari 1879 med på nedsättning till 360 kr om året för att förestå poststationen. Endast genom att han gick med på detta undgick poststationen i Hunnestad indragning den gången.

Det ändå förhållandevis höga beloppet kunde möjligen motiveras med omexpedition i Hunnestad av post till Skällinge och Nösslinge samt iordningställande av postväskor till Grimeton och Rolfstorp, där poststationerna drogs in 1875 resp 1879.

Även om lantbrevbäringens införande inte skedde med samma brådska som kronobrevbäringsreformen, förefaller det som om några av besluten blev litet förhastade. Det kontrakt som tecknades den 19 juni 1879 med Sven Gustaf Bengtsson i Hunnestad om lantbrevbäring på linjen Bergagården-Hunnestad blev nämligen satt ur kraft redan med mars månads utgång 1880. Linjen kortades till att omfatta endast sträckan Hunnestad-Tvååker, varvid postförbindelsen på delsträckan mellan Tvååker och Sibbarps klockaregård helt drogs in, samtidigt som en gångpost inrättades mellan Bergagårdens poststation och Sibbarp, där poststationen med namnet Risen återinrättades. Den hade funnits under tiden 1874 - juli 1879. Sven Gustaf Bengtsson blev nu lantbrevbärare på den korta linjen mellan Hunnestad och Tvååker och fick kr 1:40 i ersättning för varje fulljord tur.

Nerman fick i augusti 1881 ett kontrakt om postskjutsning mellan Hunnestad och Varberg två gånger i veckan. Sannolikt körde en av hans drängar då med posten. Själv hade Nerman utöver sin syssla som länsman och poststationsföreståndare ett jordbruk. Detta lämnade han 1884 och fick nu leja skjuts. I ett brev till poststyrelsen den 5 augusti 1885 uppgav han, att han måste avstå kr 2:40 för varje tur enligt 1881 års kontrakt. Han begärde att få motsvarande ersättning från postverket eller alternativt få skrivelsen betraktad som uppsägning av 1881 års kontrakt.

Postmästare Johan Rothman i Varberg (1885-1891) utlyste postföringen ledig till ansökan, varvid hemmansägaren Anders Johansson i Blixtorp kom med det lägsta anbudet bland tre avgivna. Han fick åta sig uppgiften som postskjutsare mellan Varberg och Hunnestad för kr 1:50 per tur. Nerman hade nu bara sin uppgift som poststationsföreståndare att falla tillbaka på, när det gällde uppdrag i postverkets tjänst. I konkurrens med Johannes Antonsson måste Anders Johansson år 1887 finna sig i att erbjuda skjutsen för kr 1:40 per tur. Han avled i oktober 1889 och hans änka Johanna begärde att få kontraktet hävt med 1889 års utgång.

Johanssons kontrakt transporterades på hemmansägaren Kristian Kaspersson. När han tröttnade, övertogs sysslan i november 1891 av Johan Elof Andersson i Nösslinge, som redan hade ett kontrakt om postföring mellan Hunnestad och Nösslinge. Därigenom fick man samme entreprenör på hela sträckan mellan Varberg och Nösslinge, men på delsträckan mellan Hunnestad och Nösslinge avsåg kontraktet gångpost. Från januari 1895 ändrades detta så, att Andersson fick använda häst och vagn hela sträckan. Hans ersättning blev nu kr 3:25 per tur fram och åter. Dessutom hade han ett kontrakt om gångpostföring mellan Nösslinge och Rolfstorp för kr 1:25 per tur. Poststationen i Rolfstorp var återinrättad sedan den 1 mars 1888. Postföringen i detta område blev naturligtvis helt omorganiserad i samband med järnvägens tillkomst och bl a drogs linjen Varberg-Hunnestad in helt.

Den 15 februari 1904, dvs drygt 30 år efter att H S Nerman hade trätt i postverkets tjänst, sade han skriftligen upp sig från befattningen som poststationsföreståndare i Hunnestad. Han uppgav sig inte kunna skaffa någon vikarie och kunde inte utan risk för livet fortsätta att sköta poststationen, sedan han drabbats av en hjärtsjukdom. Med Nerman gällde ännu det kontrakt av den 4 november 1878, vilket tillförsäkrade honom 360 kr i årsarvode. Hans efterträdare från den 1 juli 1904 blev organisten Bernhard Leonard Andersson med 300 kr i årsarvode. Förgäves sökte man efter någon, som var villig att sköta poststationen mot ännu lägre ersättning. Från den 1 november 1906 gick Andersson med på att sänka det till 280 kr, sedan postinspektionen hade påtalat att poststationens trafiksiffror var å låga, att de inte kunde motivera högre arvode.

I Anderssons kontrakt fanns en klausul om att han var skyldig frånträda sin befattning utan föregående uppsägning, om och när en järnvägsanläggning i närheten kunde utnyttjas för postbefordran eller som postanstalt. Därför fick han frånträda sin plats den 2 april 1911, då poststationens datumstämpel, sigill, nummeretiketter och vissa andra inventarier flyttades över till järnvägsstationen.

Hållplatsföreståndaren John Oscar Johansson tog över ansvaret för postservice. Hans årsarvode var så lågt som 180 kr, men det höjdes efter två år till 300 kr. Han efterträddes den 1 juli 1913 av Enoch Andersson och därefter har följande järnvägsanställda ansvarat för posttjänsten i Hunnestad: Johan David Sundén (1917-1921 och 1939-1940), Astrid Maria Sundén (1921-1922), Selma Olivia Sundén (1922-1939), Märta Alice Johansson (1940-1949) och Sabina Johansson (1949-1957).

SJ sade upp avtalet med posten om kombinerad posttjänst 1957 och poststationen ersattes med lantbrevbäring den 1 september samma år. Lantbrevbäringslinjen blev en utbyggnad av den linje, som redan fanns mellan Hunnestad och Blixtorp. Den ändrades nu att utgå från Varberg.

1874-01-01-1879-07-31
1881-10-01-1961-01-31

Nösslinge

En gångpostlinje inrättades i januari 1874 på den drygt halvmils-långa sträckan mellan Skällinge och Nösslinge. Sven Johansson, som blev utsedd till föreståndare för poststationen i Skällinge, tecknade i förening med Andreas Karlsson också kontrakt om postföringen mellan Skällinge och Nösslinge. För detta åtagande fick de tillsammans 80 kronor per år.

Andreas Karlsson var klockare i Nösslinge och blev föreståndare för poststationen där, öppnad med 1874 års ingång. Ersättningen för arbetet med denna ingick enligt kontraktet i ersättningen för postföringen. Handlingarna visar inte fördelningen av det utgående beloppet på 80 kr, men Johansson och Karlsson hade troligen träffat en överenskommelse om detta. Poststationen övertogs efter kort tid av folkskolläraren Elias Ahlström mot 60 kr i årsarvode.

Kronolänsman Nerman, som vi redan mött i flera sammanhang och som var poststationsföreståndare i Hunnestad, skrev på länsstyrelsens uppdrag den 26 oktober 1878 till de kommunala myndigheterna i Nösslinge angående ändring av postföringen. Detta föranleddes av planer på införande av lantbrevbäring i Halland. Grovplanering för detta hade gjorts vid ett sammanträde på länsstyrelsen i Halmstad den 9 september 1878. Då hade man bl a konstaterat att frimärken sålts under 1877 för 150 kr vid poststationen i Nösslinge. Det var i och för sig inte så illa, men poststationen föreslogs bli indragen. Med anledning av Nermans brev, i vilket uppgift infordrades på den eller de platser inom socknen, där en lantbrevbärare skulle lämna eller hämta post efter poststationens eventuella indragning, hölls en kommunalstämma i Nösslinge kyrka den 17 november 1878. Ur protokollsavskriften hämtas följande utdrag:

"Kommunalstämman medlemmar, som visade sig i allmänhet mycket nedslagna över poststyrelsens förslag att indraga nuvarande poststationen härstädes, kunde för närvarande icke fatta något beslut i berörde fråga, helst flertalet ansåg Skolhuset, där stationen nu är förlagd, såsom den mest lämpliga nederlagsplatsen för försändelser inom kommunen, men skolläraren E Ahlström förklarade, att han icke utan arvode ville åtaga sig detta besvär".

Stämman beslutade att Ahlström tillsammans med kommunalstämmans ordförande Otto A Johansson skulle göra en ansökan hos länsstyrelsen om att få behålla poststationen i Nösslinge. Några dagar tidigare hade Ahlström skrivit i samma ärende till poststyrelsen. Inget av de båda breven hade avsedd verkan och sedan Ahlström blivit uppsagd som poststationsföreståndare, skrev han den 10 maj 1879 ännu en gång till poststyrelsen. Han ville till och med pruta på sitt arvode:

"För att gå alla möjliga önsknings till mötes skulle jag vara benägen avdraga något på arvodet såsom poststationsföreståndare, För fyratio kronor per år skulle jag hädanefter bestrida poststationsföreståndarebefattningen här, därest Kungl.Generalpoststyrelsen ville bifalla här uttryckt önskan och utfärda nytt kontrakt för poststationens pågående verksamhet".

Ett par månader senare prutade han ytterligare 20 kronor, sedan en kommunalstämma den 22 juni 1879 beslutat överenskomma med honom om viss ersättning utöver den från postverket. Under den stämman uppgav Ahlström bland annat *"att poststyrelsen under senaste åren haft stor förlust till följd av den dryga postskjutsen och att detta förmodligen vore orsaken till att många poststationer, som för övrigt löna sig bra, nu kommit på indragningsstat".*

På stämmans uppdrag skrev ordföranden Otto Johansson ännu ett brev till poststyrelsen den 14 juli 1879. Det hjälpte inte och från den 1 augusti 1879 var poststationen indragen. Det dröjde inte länge förrän kampen började för att få poststationen åter. Den 12 mars 1881 skrev Ahlström och Johansson tillsammans ett brev till poststyrelsen. De hade under mellantiden i likhet med de flesta sockenborna kunnat konstatera, att den tidens lantbrevbäring var dålig ersättning för poststationen. Samtidigt skrev representanter för Skällinge socken i ett motsvarande ärende. Deras poststation hade varit indragen ända sedan 1875. De båda breven medverkade till att poststyrelsen beordrade postmästaren i Varberg att *"genom pålysning i vederbörande kyrkor"* infordra anbud på bl a lantbrevbäring mellan Skällinge och Nösslinge.

Dessförinnan sade postmästaren enligt poststyrelsens direktiv upp avtalen med kronolänsman Nerman om lantbrevbäring på linjen Hunnestad-Rolfstorp-Nösslinge och postföring mellan Hunnestad och Varberg. Poststyrelsen begärde också förslag *"på lämplig person som vore villig att mot ersättning av 50 kronor årligen åtaga sig befattningen såsom föreståndare för poststationen i Skällinge".*

Nösslinge var alltså vid detta tillfälle inte med bland de socknar som förmodades kunna återfå sina poststationer. Efter ytterligare skriftväxling tillgodosågs emellertid önskemålen även från Nösslinge och den 20 juni 1881 daterades ett brev till postmästaren i Varberg med poststyrelsens beslut i denna fråga. Däri hette det bland annat att

"med bibehållande efter nästinstundande september månads utgång, då nu gällande kontrakt upphör, av postföringen med häst och åkdon två gånger i veckan fram och åter å linjen Varberg-Hunnestad, skall post från och med nästkommande oktober månads början fortskaffas ned gångbud två gånger i veckan fram och åter å linjen Hunnestad-Skällinge-Nösslinge, varemot samtidigt indrages den nuvarande lantbrevbäringen å samma linje, varjämte poststationer öppnas såväl i Skällinge som i Nösslinge med det förbehåll, att de kontrakt som komma att upprättas, såväl rörande postföringens utgörande som ock poststationsföreståndarebefattningarna skola för vederbörande entreprenörer och stationsföreståndare bliva gällande under en tid av minst 3 år, varemot Kungl.Styrelsen från sin sida skall äga rätt att när som helst kunna uppsäga samma kontrakt till upphörande efter sex månader".

Villkoren var inte fördelaktiga, men i Skällinge och Nösslinge nöjde man sig med dem. Postmästaren fick också uppdraget att från Nösslinge infordra uppgift på dels någon som ville åta sig befattningen som poststationsföreståndare under tre år mot 50 kr i årsarvode och dels på någon som ville fullgöra postföring till Nösslinge för 35 öre milen. Elias Ahlström var svaret på den första uppgiften och Johan Elof Andersson i Nösslinge fick underteckna det ofördelaktiga kontraktet om gångpostföring mellan Hunnestad och Nösslinge. Den 1 oktober 1881 genomfördes ändringen.

Postföringskontraktet avseende Hunnestad-Nösslinge övergick efter tre år till Johan Nilsson i Körshult. Han fick kr 1:75 för varje färd. Efter hans död i juni 1889 erbjöd sig sonen Johan Emanuel Johansson att teckna ett nytt kontrakt om sin fars åtagande men mot en ersättning av 50 öre mera per tur. Då blev det ett nytt anbudsförfarande och den förre postföraren Johan Elof Andersson bjöd lägst. Han antogs på nytt till postförare.

Elias Ahlström avled i juni 1898. Då förordnades folkskolläraren i Lindome B Ahlström att ha hand om poststationen. Han hade sommaruppehåll i sin undervisning och troddes bli utnämnd som lärare i Nöslinge. När den nya terminen började, fanns han inte längre där. Elias Ahlströms änka Anna Carolina förordnades att från den 15 augusti 1898 uppehålla befattningen som poststationsföreståndare. Inte förrän i juni följande år blev hon formellt tillsatt, alltså med 50 kronor i årsarvode.

Poststationen fanns i fru Ahlströms bostad, som var föga centralt belägen. Vid den ordinarie kommunalstämma som hölls hos Elof Niklasson i Mölnarp den 30 oktober 1899, beslöt man begära poststationen "så fort ske kan, förflyttad till församlingens skolhus". Stämmans ordförande Otto Johansson i Skallefall förde önskemålen vidare i ett brev till poststyrelsen den 8 januari 1900 och bifogade ett intyg från folkskolläraren och organisten Johan Adolf Salander om att denne var villig förestå poststationen på då gällande villkor.

Postinspektör Victor Melander kunde med ärendet också sända ett intyg från änkefru Ahlström om att hon utan föregående uppsägning var villig att frånträda sitt kontrakt. Med Salander tecknades ett kontrakt, bindande till mars månads utgång 1903, om att han åtog sig att sköta poststationen för 50 kronor om året.

Salander blev inte kvar så länge. Postmästare Alfred Malmgren (1891-1915) kom nämligen vid inventering den 15 september 1902 på vissa oegentligheter i bokföringen och Salander fann för gott att begära sitt entledigande. Hemmansägaren och postföraren Johan Elof Andersson föreslogs till föreståndare men ville till en början inte acceptera. Postmästare Malmgren skrev i brist på andra kandidater till postinspektionen:

"Någon annan utväg synes sålunda ej återstå än att indraga poststationen. Det torde vara obehövt att säga, att det för mig är motbjudande att föreslå en sådan åtgärd. Församlingsbornas önskan går ej i den riktningen. Att behålla Salander är ej heller angenämt, men han torde, såsom Otto A Johansson yttrade, hädanefter komma att sköta poststationsföreståndarebefattningen på ett mera tillfredsställande sätt".

Poststyrelsen beslöt ändå skilja Salander från befattningen och hans kontrakt hävdes med september månads utgång 1902. Trots att Johan Elof Anderssons gård låg ocentralt, ungefär mitt emellan Nöslinge och Karl Gustafs poststationer, blev han efter övertalning antagen till poststationsföreståndare från den 1 oktober 1902, nu med 75 kronor i årsarvode, höjt till 100 kronor den 1 januari 1913.

Vid 78 års ålder sade Johan Elof upp avtalet och hans dotter Berta tog över från den 1 juli 1938. Sex år tidigare hade poststationens indragning föreslagits på grund av den låga frimärksförsäljningen. Liksom de flesta då indragningshotade poststationerna fick den vara kvar.

Berta Andersson blev ortens siste ordinarie poststationsföreståndare och från den 1 februari 1961 ersattes poststationen med lantbrevbäring från Skällinge. Dessförinnan hade postföringsförhållandena i området ändrats flera gånger. Efter tillkomsten av Varberg - Åtrans järnväg inrättades postföring till Nöslinge från Rolfstorp och med den järnvägens nedläggning blev det ånyo ändrade förhållanden. Under en tid svarade Karl Gustavs Buss AB för postföringen till Nöslinge.

1874-01-01--1879-07-31
1888-03-01--

Rolfstorp

Nu får vi åter möta länsman Nerman. Det nya postföringsnätet i Halland från 1874 års ingång omfattade bl a en linje mellan Gödestad och Rolfstorp med postföring en gång i veckan. Nerman fick kontrakt om denna arbetsuppgift men det är ovisst vem han anlätade för att gå med posten på den 5 kilometer långa linjen. Till föreståndare för den samtidigt inrättade poststationen i Rolfstorp antogs Tuve Olsson med 150 kr i årsarvode.

Vid förhandlingar på landskansliet i Halmstad den 9 september 1878 kom företrädare för postverket överens med länsstyrelsens representanter om hur ett lantbrevbäringsnät skulle läggas upp. I Småland hade lantbrevbäring introducerats redan 1878 liksom på några andra håll i landet. För området kring Rolfstorp bestämde man sig för att inrätta en lantbrevbäring från Ås till Rolfstorp via Stamnared och Valinge. Ändpunkten i Rolfstorp skulle därvid bli utan poststation. Beslutet genomfördes med augusti månads ingång 1879.

Den ersättande lantbrevbäraren skulle svara för erforderlig service och de kunder som inte kom i kontakt med lantbrevbäraren skulle kunna vända sig till av kommunerna utsedda ombud för utväxling av post. Det hela visade sig vara en skrivbordsprodukt utan verklighetsanknytning och redan den 1 april 1880, alltså efter mindre än ett år, återinrättades de indragna poststationerna i Stamnared och Valinge.

Då upphörde också den långa lantbrevbäringslinjen. Länsman Nerman hade avtal om denna, men arkiven avslöjar inte vem som fullgjorde lantbrevbärningen för honom. Det saknas också motiv till att man lät bli att återöppna poststationen i Rolfstorp, men det togs krafttag från kommunen där för att skapa rättvisa.

En som var med i striden för detta var folkskolläraren Axel Nordlingh. Understödd av ordföranden i kommunalstämman August Berthelsson och ordföranden i kommunalnämnden Carl Svensson framhöll han i ett brev till poststyrelsen den 28 september 1883, att folkmängden i Valinge var 1116 personer, i Skällinge 946 och i Nösslinge 492, tre grannsocknar som alla hade en egen poststation. Men Rolfstorp hade sedan augusti 1879 inte någon poststation trots en folkmängd på 1455 personer. Inom Rolfstorps socken fanns gästgivaregård, mejeri, färgeri och garveri, något som togs till intäkt för behövligheten av en poststation.

Axel Nordlingh framhöll också olägenheten med det stora avståndet till Hunnestad, minst 3/4 mil från Rolfstorps kyrka. Det var den närmast belägna poststationen och där fick Rolfstorps-borna lämna och hämta värdepost. Han avslutade sitt brev med förhoppningen *"att Kungl. Generalpoststyrelsen inser behovet av att en poststation med görligaste förste bliver inom Rolfstorps kommun med postgång helst direkt ifrån Varberg; men, om detta ej låter sig göra, ifrån Hunnestad"*.

Poststationsföreståndare Nerman i Hunnestad fick under det följande remissförfarandet ta del av Nordlinghs framställning. Nerman var naturligtvis angelägen om att ha så mycket trafik som möjligt på sin egen station.

När han nu hade hand om det mesta av värdeposten till rolfstorpsborna, var det naturligt att motverka planerna på en poststation i Rolfstorp. Detta utan att visa, att han inte talade i egen sak: *"Rolfstorps socken kan, om den så önskar, hava sin post på Skällinge, liggande omkring 1½ fjärdingsväg från Rolfstorps by, men den har det mycket mera bekvämt nu som den har det"*.

Han framhöll också, att man i Rolfstorp kunde utse ett ombud, som utväxlade värdepost med lantbrevbäraren och *"vad den övriga korrespondensen från Rolfstorp angår, så består den mest av brev till och från Amerika"*. I sin remisspåskrift framhöll postmästare Johan Bergdahl i Varberg (1871-1884), att han i likhet med poststationsföreståndaren i Hunnestad ansåg, *"att poststation i Rolfstorp numera ingalunda kan vara av behovet påkallad"*. Poststyrelsens beslutspåskrift blev kort och gott *"Ansågs ej för närvarande böra till vidare åtgärd föranleda"*.

Sockenborna gav inte upp för detta bakslag men det var inte deras skollärare som förde pennan nästa gång.

Vid kommunalstämman den 10 februari 1884 *"uttalades enhälligt den övertygelsen att en poststation i Rolfstorp icke allenast vore nödvändig och önskvärd, utan att en sådan anstalt säkerligen skulle komma att utveckla sig därhän, att Postverket därigenom skulle tillskyndas relativt större inkomster än nu befintliga lantbrevbärningen medför, vilken dessutom är för Rolfstorps socken till föga nytta för den korresponderande allmänheten"*.

Nils August Berthelsson och Johan Aron Pettersson i Skerte samt Karl Svensson i Hacketorp utsågs att på kommunens vägnar skriva till poststyrelsen i ärendet. Men inte heller den gången blev socknen framgångsrik i sin strävan efter rättvisa. Framställningen påtecknades i poststyrelsen den 7 mars 1884, att den inte skulle föranleda avseende. Följande utdrag ur framställningen förstärker intrycket av att Rolfstorps socken blev styvmoderligt behandlad:

"Rolfstorps grannsocknar, Valinge, Skällinge och Nösslinge hava alla ordentliga poststationer och detta oaktat de, såväl till folkmängd som affärliv med ty åtföljande fordringar på kommunikationerna, ligga betydligt efter vår socken. De lösbrev och tidningar, som av postbudet utlämnas nu å utlämningsstället för kronoposten utgöra ensamt mer post än den som samma postbud har att befordra till stationerna Skällinge och Nösslinge tillsammans och detta oaktat 3 å 4 av socknens största korrespondenters post avhämtas direkt från Varberg samt värdebrev och paketförsändelser ej tagas med i beräkningen".

Bakom avslaget på den väl underbyggda framställningen skyftar man inte bara viljestyrkan hos kronolänsmannen/poststationsföreståndaren Nerman i Hunnestad utan också det inflytande på postgången i ett större område som kronolänsman Ahl på Bössgård hade. Mot dessa lokala och något egenkära krafter verkade i viss mån postinspektorn i Halmstad Per Henrik Pihlson (1873-1900). Efter en tjänsteresa i Varbergsområdet på höstkanten 1884 skickade han ett memorandum till August Berthelsson i Skerte. Enligt detta var Pihlson beredd att i sin berättelse till poststyrelsen *"omnämna och förorda Rolfstorps angelägenhet"*.

Den gnista av hopp som socknen fick efter det beskedet var dock inte tillräckligt kraftig för att vid det tillfället sätta fyr på brasan. Intet hände och åren gick.

Ett nytt initiativ togs, sedan kommunalstämman den 22 maj 1887 hade utsett några personer att åter föra socknens önskan om en poststation till poststyrelsens prövning.

Registratören vid poststyrelsen stämplade in en ny framställning den 3 juni, vilken föranledde en remiss till postmästaren i Varberg. Denne inhämtade synpunkter från poststationsföreståndarna i Hunnestad och Skällinge. Nerman skrev bland annat att Rolfstorps kommun inte var vanlottad. Ändå måste han medge att det fanns underlag för en poststation där och tillade:

"Denna station blir för allmänheten till större nytta än om den är belägen i Skällinge, där ganska fåga korrespondens finnes. Jag tillåter mig därför tillstyrka, att Skällinge station indrages och ny sådan upprättas i Rolfstorps by".

I Skällinge, där poststationen hade återinrättats 1881, sex år efter dess indragning, hade man inte anat, att ärendet skulle få en sådan vändning. Vid kommunalstämman i Skällinge kyrka den 26 juni 1887 erbjöd man sig att bidra till föreståndarens arvode med halva årsersättningen, 25 kr, om detta skulle vara nödvändigt för att få behålla poststationen. Johan Rothman, nu postmästare i Varberg, tillstyrkte att en poststation skulle inrättas i Rolfstorps by men berörde inte Nermans förslag att dra in poststationen i Skällinge.

Poststyrelsen beslutade nu att en poststation skulle inrättas i Rolfstorp den 1 mars 1888. Folkskollärare Axel Nordlingh erbjöd sig att sköta den med 75 kr i årsarvode, men han underbjöds av Niklas Carlsson, som var villig att ta samma jobb för 70 kr om året. Denne hade fungerat som kommunombud sedan poststationens indragning den 31 juli 1879. Han blev föreståndare för den nya poststationen från den 1 mars 1888 men sade upp sig 1895 i syfte att få arvodesförhöjning. Medveten om risken att bli utslagen av en konkurrent återtog Carlsson sin uppsägning.

Med fortsatt årsarvode på 70 kr blev han kvar som föreståndare en kort tid in på det nya seklet. Postmästare Alfred Malmgren i Varberg anmälde till postinspektionen i Malmö efter företagen inventering den 28 augusti 1899 av poststationen i Rolfstorp, att Carlsson hade försenat ett par inbetalade postanvisningsbelopp och att han inte ansåg honom lämplig som föreståndare. Poststyrelsen beslöt på postinspektionens förslag att Carlsson skulle skiljas från tjänsten. Den 1 april 1900 antogs i stället handlanden Bengt Johan Magnusson med 100 kr i årslön. Frimärksförsäljningen hade uppgått till omkring 325 kr under såväl 1897 som 1898.

Magnusson var inte nöjd med ersättningen och sade villkorligt upp sig den 31 december 1903. För 200 kr om året var han beredd att fortsätta. Kronofjärdingsmannen Johan August Magnusson var villig att ta emot befattningen för 160 kr om året och antogs från den 1 april 1904.

Uppbördssiffrorna visade på en god ökning jämfört med siffrorna före sekelskiftet, något som bidrog till att fjärdingsmannen fick årsersättningen höjd till 225 kr vid 1906 års ingång. Men han fick finna sig i att bli uppsagd i anslutning till att järnvägen öppnades för allmän trafik. Han fick lämna över stämpel, sigill och vissa inventarier till stinsen Josef Nydell den 2 april 1911. Denne verkade till och med februari 1942. Därefter ansvarade följande järnvägsmän för posten i Rolfstorp: Svante Wilhelm Gustafsson (1942-1948), Arvid Julius Berglund (1948-1951), Einar Heribert Landin (1951-1956), Bengt Sven Olof Håkansson (1956-1959) och Sven Evald Johnson (1959-1961).

Vid järnvägens nedläggning övertogs förre SJ-kontoristen Johan Evert Robert Johansson poststationen den 1 februari 1961. Den fick vara kvar i stationshuset. Johansson hade varit poststationsföreståndare i Grimeton sedan februari 1952.

Den 1 februari 1962 blev Astrid Ingeborg Johansson poststationsföreståndare i Rolfstorp efter perioder som platsvakt i Silvergårde och Obbhult. Hon pensionerades den 1 augusti 1972. Den då påbörjade, för hela landet generella omorganisationen ledde till att poststationen i Rolfstorp blev ett "lokalpostkontor i delegeringsgrupp 3". För kundernas del hade detta inte någon betydelse och från 1986 började alla fasta postanstalter med kundbetjäning kallas postkontor. Linnéa Johansson, som efterträdde Astrid Ingeborg, fick titeln postmästare. Allt större konkurrens, framför allt på betalningsmarknaden, framtvingade så småningom planering för en nedläggning 1994 också av postkontoret i Rolfstorp.

1874-01-01-1875-06-30
1881-10-01-

Skällinge

En poststation öppnades med 1874 års ingång i Skällinge med Sven Johansson som föreståndare. Han svarade också för gångposten på den samtidigt inrättade linjen mellan Rolfstorp och Skällinge. För båda uppgifterna tillsammans fick han 130 kr i årsarvode. Ett och ett halvt år senare meddelade poststyrelsen att poststationen skulle dras in med utgången av juni 1875 jämte poststationerna i Träslöv, Gödestad, Spannarp och Grimeton.

Vid de preliminära förberedelserna för införande av lantbrevbäring i Halland vidtogs åtgärder för att utse kommunombud. Genom dessa skulle lantbrevbärarna utväxla post till sockenbor som de inte kom i kontakt med direkt. Detta gällde inte bara de socknar, som miste sina poststationer vid lantbrevbäringens tillkomst, utan även de som tidigare blivit av med sin poststation eller som aldrig hade haft någon sådan. I allmänhet utsågs kommunombuden vid kommunalstämmor.

Man kan säga att kommunombudet fick ett oavlönat hedersuppdrag, någon gång till egen nytta. Så var avsikten i Skällinge, där man under kommunalstämman i kyrkan den 17 november 1878 utsåg handlanden N A Nilsson till kommunombud. Fastän uppdraget skulle kunna bidra till besök av fler kunder i affären, tillkännagav Nilsson att han inte ville åta sig det utan ersättning. Stämman beslutade inte om något bidrag av socknens medel och poststyrelsen gick inte med på någon ersättning. Resultatet blev att Nilsson inte tog emot uppdraget. Post till och från Skällinge fick hämtas och lämnas vid Hunnestads poststation. Den hade efter inrättandet 1874 inte drabbats av rationaliseringsvågen 1875 eller 1878-79. Där var kronolänsman Nerman föreståndare.

Vid kommunalstämman i Skällinge den 20 januari 1881 påtalades *"i synnerhet den olägenheten att nödgas gå till den sidolägsne Hunnestads poststation för avhämtande eller avlämnande av dylika försändelser, då församlingen förmedelst bud lättare kunde uträtta sådana ärenden i Varberg torgdagarna därstädes onsdagar och lördagar"*.

Stämman ville att den år 1879 inrättade lantbrevbäringen skulle bytas ut mot gångpost i förening med en återinrättad poststation. Bland annat åberopades obalansen i

"att stundom brev och tidningar, som från New York gå på sexton dygn, hava 6 å 7 dagar på vägen mellan Varberg och Skällinge".

Fyra personer, däribland ordföranden i kommunalstämman och kommunalnämnden Per Kristensson utsågs att göra en framställning till poststyrelsen med önskemålen om att få poststationen åter.

I denna framställning, daterad den 12 februari 1881, påpekades bland annat att postgången var bättre tidigare: *"Enär Skällinge socknemän finna den nuvarande postbefordringen långt mindre tillfredsställande än den gamla, då var och en kunde få avlämna och avhämta postförsändelser i Varberg, så hava de uppdragit åt oss undertecknade att hos Kungl. Generalpoststyrelsen göra vördsam framställning om att få postbefordringen å Varberg-Skällinge-Nösslinge-linjen ordnad"*.

Som argument framhölls att Skällinge socken hade ett räddningshem för vanartade barn, torgplats med tolv torgdagar om året och var centralplats för området. Man såg också med avund på Stamnared och Valinge, där poststationerna hade blivit återinrättade den 1 april 1880 efter en mycket kort indragningsperiod i samband med införande av lantbrevbäring. Bl a påpekades att valingeborna bara hade 12 km till Varberg, medan skällingeborna hade 20 och att det i Stamnared inte fanns någon ståndsperson, som kunde ha behov av en poststation, utöver skolläraren.

Från Nösslinge skrevs en liknande framställning den 12 mars 1881, undertecknad av folkskolläraren Elias Ahlström och kommunalstämmans ordförande Otto Johansson. Dessa framhöll bl a: *"Då Herr postdirektör Broberg under sistlidne september reste här i och för postinspektion, yttrade han att förbättring i avseende på postförhållandena tarvades här"*.

Poststyrelsen tog framställningarna på allvar och anmodade postmästaren i Varberg i ett brev den 17 mars 1881 att säga upp kontraktet med kronolänsman Nerman om postföring mellan Hunnestad och Varberg och om lantbrevbäring på linjen Hunnestad-Rolfstorp-Nösslinge samt att begära anbud på postföring med häst och vagn mellan Varberg och Skällinge över Hunnestad, ävensom lantbrevbäring mellan Skällinge och Nösslinge. Spekulanter på dessa åtaganden skulle anmäla sig efter *"pålysning i vederbörande kyrkor"*.

Postmästaren i Varberg skickade en uppsägning till Nerman enligt order. Han fick till svar ett fem sidor långt brev, i vilket länsmannen framhöll att postutväxlingen med Skällinge var obetydlig: *"de flesta enskilda brev från socknen bestå av ofrankerade brev till Amerika och till socknen av frankerade dito från Amerika"*.

Även i det andra avseendet följde postmästaren naturligtvis poststyrelsens befallning och de genom uppsägningen ledigblivna postförings- och lantbrevbäringslinjerna kungjordes. Bland sökandena återfinns vi länsman Nerman som nu sänkte sina anspråk på ersättning för postföring. Från förre poststationsföreståndaren Sven Johansson kom ett anbud om att sköta en blivande poststation i Skällinge för 50 kr om året.

Efter ytterligare skriftväxling beslöt poststyrelsen den 5 september 1881, att poststationen i Skällinge skulle återinrättas. Detta genomfördes den 1 oktober 1881. Mathilda Justina Holmdahl efterträdde Sven Johansson 1885 och fick två år senare årsarvodet höjt till 100 kronor. Hennes begäran i september 1902 om höjning med ytterligare 50 kr kunde inte tillstyrkas av postinspektionen.

Sedan man förgäves hade sökt efter en annan lämplig poststationsföreståndare, fick poststyrelsen acceptera ett nytt kontrakt. Det gav fröken Holmdahl 150 kr om året från 1903 års ingång. Tio år senare steg arvudet till 180 kr och år 1916 till 240 kr. Dessutom fick hon ett extra arvode på 60 kr. Vid avgången tillerkändes hon ett s k årligt understöd på 200 kr enligt gällande generella regler.

Enligt muntlig tradition skulle Anna Johansson ha haft hand om poststationen åren 1914-1917, då belägen i Klockaregården, men enligt handlingar i postens arkiv förblev Mathilda Holmdahl den ansvariga föreståndaren till den 1 april 1917. Då tog arrendatorn Hilmer Olof Johansson vid med 300 kr i årsarvode i ett för allt. Han fick senare dessutom ett dyrtidstillägg på 225 kr om året.

Handlanden Lars Edvard Ericsson tog över den 1 juli 1920, då mer än 70 år gammal. Han hade varit föreståndare för poststationen i Grimmared 1875-1906. Hans efterträdare blev i juli 1924 Alfred Ragnar Johansson. Dennes hustru Helmina Johansson skötte postärendena och blev formellt antagen till föreståndare den 1 augusti 1932. När hon pensionerades med 1965 års ingång, tog dottern Margit Gustafsson över poststationen. Under hennes tid organiserades poststationen som ett postställe, varigenom hon övergick från avtalsanställning till fast deltidstjänst. Svikande trafik-siffror bidrog till att poststället, som från 1986 års ingång kallades postkontor, lämnades ut på entreprenad och blev en s k Post-i-butik den 1 oktober 1994.

1874-01-01-1875-06-30
1911-04-02-1955-03-31

Träslöv

När postverket övertog ansvaret för kronobrevbäringen, skulle en av de nya halländska poststationerna öppnas i Träslöv den 1 januari 1874 enligt en överenskommelse mellan poststyrelsen och länsstyrelsen i Halmstad. Ett definitivt beslut därom bekräftades i ett brev från poststyrelsen den 11 december 1873.

Till föreståndare för poststationen i Träslöv antogs lantbrukaren Anders Larsson med 200 kr i årsarvode. Detta belopp inkluderade ersättning för postföring med gående bud en gång i veckan fram och åter mellan Varberg och Träslöv.

Ett kontrakt upprättades också mellan posten å ena sidan samt Anders Larsson och länsmannen H S Nerman å andra sidan. De skulle tillsammans få gottgörelse med 300 kr om året för ansvaret för postföring på delsträckorna Träslöv-Hunnestad-Spannarp.

Poststationen i Träslöv hörde till den grupp som drogs in den 30 juni 1875, sedan den vid revisionen av det halländska postnätet visat sig vara obehövlig.

En förbättring planerades av socknens postförhållanden efter några år genom att lantbrevbäring skulle inrättas. Vid kommunalstämman i Träslövs kyrka den 15 november 1878 skulle man enligt begäran av länsman Nerman utse ett ombud för Träslövs socken med uppgiften att vara en av postverket oavlönad kontaktman åt en blivande lantbrevbärare för de sockenbor som inte själva kunde träffa lantbrevbäraren under dennes tur. Vid stämman antecknades följande till protokollet:

"Församlingen häröver hörd vägrade att anskaffa en sådan person, emedan ingen pålitlig kunde finnas som ville gå postverkets ärende utan ersättning för sitt besvär, och församlingen ej ville ingå på att avlöna en tjänsteman för postverket och dess styrelse som en gång av densamma är övertagen, vadan de brev som till enskilda personer ankomma till postkontoret i Varberg få desamma därstädes avhämta".

Detta innebar i praktiken att den blivande lantbrevbäraren bara skulle behöva befatta sig med **tjänsteposten** till Träslöv. När den nya organisationen genomfördes i etapper under 1879, inrättades emellertid inte någon lantbrevbäring alls från Varberg till Träslöv eller mellan Träslöv och Hunnestad, men väl mellan Hunnestad och Bergagården över Tvååker.

Sagan tycktes sålunda all för poststationen i Träslöv, men från den 2 april 1911 kunde traktens folk få sina ärenden uträttade vid den förenade post- och järnvägsstationen. Där ansvarade Frans Oskar Reinhold Karlsson Engdahl för postservice, först med 180 kronor i arvode för denna del av sin arbetsinsats. Det höjdes till 240 kronor med 1913 års ingång, då också ett särskilt biträdesanslag på 60 kronor om året kom till.

Nils Rosengren tog över befattningen den 1 juli 1914. Han efterträddes år 1921 av Berta Rosengren och därefter ansvarade Hulda Cecilia Svensson för post och järnväg (1927-1939) och Berta Bäckman (1939-1955). Poststationen ersattes med lantbrevbäring från Varberg den 1 april 1955.

1874-01-01--1879-07-31
1882-06-01--

Tvååker

En förmodad felläsning under den stora brådska som föregick kronobrevbäringsreformen bidrog till att datumstämpeln för den poststation som öppnades i Fastarps gästgivaregård i Tvååkers församling med 1874 års ingång fick gravyren TUAÅKER. I 1875 års förteckning över *"Poststationerna i Riket"* stavas namnet korrekt, men den felaktiga stämpeln förefaller ha använts till poststationens nedannämnda indragning. Handlanden A Johansson i Fastarp antogs till föreståndare. Han fick 130 kr i årsarvode. Beloppet avsåg även ersättning för hans skyldighet att fullgöra postföring till Spannarp. Som ett resultat av förhandlingarna om lantbrevbäring i Halland drogs poststationen in den 31 juli 1879 och poststationsföreståndaren utsågs till kommunombud utan ersättning från postverket.

I Tvååkers sockenstuga behandlade kommunalstämman den 21 november 1880 en anmälan från handlanden Johansson att han inte ville fungera som kommunombud åt lantbrevbäraren. Stämman beslöt göra framställning om att få poststationen återöppnad. En sådan gjordes men påtecknades i poststyrelsen *"ansågs i målets nuvarande skick ej böra till någon åtgärd föranleda"*.

Frågan togs upp på nytt vid kommunalstämman i sockenstugan den 26 juni 1881. Framställningen blev rutinmässigt föremål för remissbehandling och postmästaren i Varberg svarade helt kort:

"Då Tvååkers socken får sin post tvenne gånger i veckan genom lantbrevbäring från Hunnesta station, och sockenborna dessutom - såsom dessa alltid gjort - varje torgdag besöka posten här, anser postkontoret ej behövt att poststation ånyo öppnas inom Tvååkers socken".

Vid föredragning i Stockholm den 29 september 1881 föranledde framställningen ingen åtgärd. Vid kommunalstämman i Tvååker den 2 april 1882 fick protokollets 2:a paragraf följande utformning:

"Stämman var sammankallad för att höras och besluta om huruvida den ville bidraga något till lön åt poststationsföreståndare samt ingå till kungl. generalpoststyrelsen med ansökning om att poststation bleve inrättad å Fastarps gästgivaregård och begära anslag härtill av postmedlen. Ordföranden upplyste att, enligt samtal med generaldirektören för kungl. postverket, det högsta som därifrån vore att förvänta till bidrag åt lön för poststationsföreståndaren, vore femtio kronor pr år."

Handlanden Samuel Johansson, närvarande, förklarade att oaktat posten till Tvååkers socken är stor ity att en mängd brev och tidningar dit anlända, han ändå ville åtaga sig att bliva stationsföreståndare för 110 kronor årlig lön. Vid härefter framställd fråga om kommunen ville åtaga sig att årligen till Johansson betala 60 kronor av nämnde lön, blev denna fråga med ja besvarad, och skulle i följd härav ansökning till Kungl. poststyrelsen ingivas uti detta ärende".

Detta försök lyckades och från den 1 juni 1882 fanns det åter en poststation i Tvååkers socken. Den låg i Fastarp tills järnvägen kunde tas i bruk för posttrafik och flyttades den 21 september 1886 till järnvägsstationen i Tvååker. Där fick stationsföreståndaren J Carlsson ta över ansvar posten med 240 kr i årsarvode. En framställning den 29 maj 1888 om löneförhöjning formulerade han bl a på följande sätt:

"Avgående rekommenderade och assurerade brev 600 å 700 st per år. Ankommer rätt mycket med postanvisningar och andra värdeförsändelser från utvandrare i Amerika. Av tidningar förekommer 40 särskilda sorter tillsammans 160 nummerexemplar. Göromålen ställer sig dryga därför att inga större gårdar eller affärer förekommer som håller väska eller fack som lämnar någon extra inkomst; men väl en mycket talrik allmogebefolkning som förorsakar desto mer göromål och som man nästan omöjligt kan undgå att gå till handa, även på tider utom de anslagna, med anledning av denna stations läge invid mejeri och handelsbodan med skolor dit allmänheten alltid har ärenden".

Carlssons arvode höjdes till 300 kr per år. Han följdes 1889 av Gustaf Wilhelm Bruce som var stationsinspektör i Tvååker ända till 1922, följd av Clas Fredrik Schwan (1922-1930), F G Petersson (1930-1937), Nils Wilhelm Rosén (1937-1941), Isac Emanuel Edlund (1941-1947) och Carl Nestor Reinhold Lindahl (1947-1948).

Poststationen skildes från järnvägen den 6 december 1948 och höjdes till postexpedition den 1 mars 1949. Anna Ingeborg Sjöberg blev dess chef med titeln stationsmästare, följd 1952 av Karin Antonsson. I 1970-talets omorganisation blev postexpeditionen ett lokalpostkontor med Ella Johansson som postmästare. Efter genomförd divisionalisering och bolagisering tog Ivar Tengklint det yttersta ansvaret för service till drygt 3200 hushåll med postadress Tvååker och Rolfstorp.

Med bolagsbildning och andra omorganisationer minskade underlaget för postkontoret. Det lämnades ut på entreprenad och blev därigenom från den 6 maj 1996 Post-i-butik.

1875-01-01–1875-12-31

Lunden

Torpa socken fick en poststation med 1875 års ingång men inte med sockennamnet. Den fick i stället heta Lunden, belägen vid postlinjen mellan Borås och Varberg. Namnet Torpa hade ett år tidigare tillagts en poststation i Fjärås socken längre norrut i Halland och kunde således inte användas för en annan poststation.

Till poststationsföreståndare i Lunden antogs hemmansägaren Anders Bengtsson. Han var inte nöjd med sitt årsarvode på 100 kronor, sedan han fått veta att hans kollega vid grannpoststationen i Ås hade 150 kr. Han skrev därför den 10 april 1875 till poststyrelsen och begärde 50 kr mera. Han passade på att nämna i sitt brev att han blivit felinformerad när han åtog sig arbetet:

"Kronolänsman Andersson upplyste, då jag åtog mig ifrågasättande befattning, att Posten passerar denna station endast två gånger varje vecka, men Posten ankommer och expedieras 6 (sex) gånger i veckan alltid nattetid kl mellan 10 och 12".

Poststyrelsen ställde sig kallsinnig till begäran och konstaterade att det *"skulle ankomma på sökanden att uppsäga kontraktet, därest han ej åtnöjes med den beviljade ersättningen"*.

Det gick åtskillig tid innan något hände och Bengtsson höll inne med sitt besked, men när postmästare Johan Bergdahl i Varberg den 24 september 1875 överlämnade Bengtssons uppsägning till poststyrelsen, upplyste han *"att stationen på ett år icke försålt frimärken för över 30 kr, och sedan station är öppnad i Lindbergs socken, tyckes det vara alldeles obehövt att hålla poststation i Lunden; och borde stationen i Lindberg förläggas till Gunnestorps by i samma socken, varigenom posten å linjen Varberg-Borås undveke den 0,3 mil förlängda vägen om Lindbergs kyrka, vilken väglängd är enligt uppgift ofarbar under vintermånaderna. I Gunnestorp är även prästen boende"*.

Poststyrelsen beslöt den 15 november 1875 att poststationen i Lunden skulle upphöra med årets utgång. Det gillades inte på det lokala planet och kommunalstämman med Torpa församling den 17 januari 1876 gav åt vice ordföranden Carl Anton Andersson uppdraget att hos poststyrelsen anhålla om att en poststation skulle inrättas inom socknen med postutväxlingen reducerad till fyra gånger i veckan. Då skulle Bengtsson vara villig att förestå den för 100 kr om året. I poststyrelsen påtecknades ärendet den 10 mars 1876, att det inte ansågs föranleda vidare åtgärd.

1875-07-01–1879-01-31

Lindberg

En poststation öppnades den 1 juli 1875 i Lindberg med sockennamnet. Organisten E Lidell blev föreståndare och fick 150 kr i årsarvode. Posten befordrades med linjen mellan Varberg och Borås. Skjutsen fick ta omvägen om Lindbergs kyrka för att lämna och hämta post. En flyttning av Lindbergs poststation till Gunnestorps by aktualiserades, när föreståndaren för grannsocknens sex månader äldre poststation i Lunden Anders Bengtsson sade upp sitt kontrakt. Poststyrelsen skrev då till länsstyrelsen i Halmstad och begärde *"yttrande huruvida hinder i ena eller andra hänseendet anses möta för bifall till förberörda framställning, samt därest förflyttningen till Gunnestorp skulle förordas, förslag å någon person, som vore lämplig och villig att mot ett årligt arvode av 150 kronor därstädes förestå en poststation"*.

Mot indragningen av poststationen i Lunden fanns ingen erinran, men poststyrelsen biföll inte förslaget att flytta poststationen i Lindberg.

Organisten och poststationsföreståndaren Lidell gjorde i början av år 1876 en förfrågan hos postmästaren i Varberg om att få hämta och lämna post två gånger i veckan vid Varbergs postkontor och därmed bespara karrposten omvägen över Lindbergs kyrka. Omvägen ökade postföringskostnaden med 225 kr per år och Lidell erbjöd sig att ansvara för den föreslagna postgången för 100 kr om året. En sådan besparing tyckte postmästare Johan Bergdahl i Varberg vara förnuftig och hemställde hos poststyrelsen om att få genomföra ändringen

Det är oklart varför poststyrelsen vid föredragning den 10 mars 1876 försåg ärendet med påteckningen *"ansågs ej för närvarande föranleda avseende"*.

Poststationen i Lindberg hörde liksom åtskilliga andra halländska poststationer till de olönsamma. Den 4 november 1878 beslöt poststyrelsen att den skulle upphöra med januari månads utgång 1879. Hunnestads poststation, som samtidigt var föreslagen till indragning, räddades, som nämnts tidigare, genom att dess föreståndare gick med på sänkning av arvodet.

Inte långt från Lindberg inrättades den förenade post- och järnvägsstationen Tofta den 8 november 1880. Då kunde sockenborna uträtta sina postärenden på närmare håll än att ge sig in till postkontoret i Varberg.

1875-07-01–1879-07-31
1880-04-01–1951-12-31

Stamnared

Folkskolläraren A W Lindahl blev föreståndare för den poststation som inrättades den 1 juli 1875 i Stamnared i anslutning till en översyn av den under 1874 genomförda kronobrevbäringsreformen. En ny korrigering gjordes år 1879 efter ett sammanträde den 9 september 1878 på Halmstads slott för överläggning mellan representanter för länsstyrelsen och poststyrelsen om införande av lantbrevbäring. Ett stort antal poststationer skulle dras in vid den förestående omorganisationen och ersättas med lantbrevbäring i förening med oavlönade kommunombud.

I Stamnared hölls den 17 augusti 1879 en kommunalstämma för överläggning om åtgärder i anledning av att församlingen blivit ålagd att utse ett kommunombud. Poststationen var då indragen sedan juli månads utgång och man fick sedan dess posten via lantbrevbäring på linjen mellan Ås och Rolfstorp.

Stämman utsåg förre poststationsföreståndaren A W Lindahl att skriftligen framföra önskemål till poststyrelsen om att få poststationen återinrättad med postföring från Varberg via Valinge, vars poststation också hade dragits in den 31 juli. Lindahl fullföljde sitt uppdrag den 20 oktober och arbetade in i förslaget en kostnads-kalkyl, enligt vilken postverket skulle spara 150 kr om året på att byta ut lantbrevbäringen mellan Ås och Rolfstorp mot gångpost mellan Varberg och Stamnared samt återinrätta poststationerna i Valinge och Stamnared med årsarvoden om 75 resp 50 kr. Han erbjöd sig också att ansvara för postföringen mot den uppgivna årskostnaden samt vara poststationsföreståndare i Stamnared med 50 kr i årsarvode. I ett tillägg den 29 november satte han ner sina anspråk på ersättning för postföringen från 250 till 150 kr om året. Kronofogde Bruno i Varberg tillstyrkte i ett yttrande den 1 december i alla delar Lindahls förslag.

Kontraktet om lantbrevbäring på linjen mellan Ås och Rolfstorp var tecknat med kronolänsman H S Nerman, som vi mött åtskilliga gånger i denna skrift, bl a som poststationsföreståndare i Hunne-stad. Med tre månaders uppsägningstid kunde hans kontrakt hävas vid utgången av mars 1880 och så skedde. Det framgår inte av handlingarna vilken av honom lejd person som därigenom gick miste om sitt extraarbete. Från den 1 april 1880 återinrättades poststationerna i Valinge och Stamnared och skollärare Lindahl blev åter postchef i Stamnared.

Två gånger i veckan fram och åter lät Lindahl nu fullgöra postföring på den två mil långa linjen mellan Varberg och Stamnared. Det blev ungefär 400 mil om året, båda riktningsarna inräknade. För detta fick Lindahl den låga summan av 150 kr, som man vågar förmoda han i sin helhet lät den person få, som fullgjorde postföringen på hans ansvar. Den 16 juli 1889, alltså efter drygt nio år, skrev han till poststyrelsen, att han *"till följd av allt mer tilltagande brist på arbetsfolk och därav följande anspråk på högre avlöning numera icke utan förlust kan fullgöra denna skyldighet"*. Han begärde därför höjning av ersättningen till 200 kr om året. Svaret blev att *"någon legoförhöjning ej kan honom beviljas, så länge hans nuvarande postföringskontrakt äger gällande kraft"*. I klartext innebar detta att han måste säga upp sig och bevaka sin möjlighet att få ett nytt kontrakt vid anbudsgivning.

Så skedde och han förlorade sitt kontrakt. E Eliasson underbjöd honom och fick teckna ett kontrakt med postverket. Detta förlorade han vid en motsvarande operation, då han befanns ha bjudit 160 kr och Lindahl bara 150 kr, när postmästaren i Varberg på poststyrelsens uppdrag hade utlyst linjen ledig igen. Därigenom blev Lindahl åter postföringsentreprenör vid 1892 års ingång mot samma låga summa, som han hade haft när han begärde höjning i juli 1889. Med detta nöjde han sig ytterligare nära fem år. I augusti 1896 sade han upp sig på nytt. Det fanns åter en som underbjöd honom vid nästa anbudsgivning.

Den 24 november 1896 skickade postinspektionen i Malmö sålunda ett förslagskontrakt till poststyrelsen avseende postföring på samma linje från 1897 års början för kr 1:75 per tur fram och tillbaka. Hemmansägaren Lars Edvard Olsson Landin i Stamnared blev den nye postföraren enligt detta kontrakt. Två veckor innan denne påbörjade sitt uppdrag, sade Lindahl villkorligt upp sitt avtal som poststationsföreståndare i Stamnared och erbjöd sig samtidigt att förnya detsamma, om hans årsarvode höjdes till 100 kr, dvs en fördubbling. Vid kontakt med postinspektionen gick han med på att sänka anspråken till 80 kr, vilket poststyrelsen godkände.

Av det föregående framgår att Lindahl och Eliasson underbjöd varandra i tävlan om postföringskontraktet. De var inte goda vänner och dokumenten visar vid närmare granskning, att Eliasson knappast torde ha hört till skaran av Guds bästa barn. Jag känner för att delge läsaren något av innehållet i en akt med diarienummer 1887:1122 vid poststyrelsens trafikbyrå. Poststyrelsen fick en anmälan, daterad Stamnared den 1 augusti 1887, med följande lydelse:

"Som Poststationsföreståndaren skollärare A W Lindahl i Stamnared såväl i ekonomiskt avseende som med fästat avseende på det slarviga sätt han sköter posten, är till denna befattning olämplig; och som detta göromål är störande för en skollärares verksamhet vid utförandet av sina plikter gent emot skolbarnen, så tillåta vi icke att vårt skolhus användes till poststation, med anledning varav vi värdsammast föreslå handlanden och hemmansägare E Eliasson i Nr 13 Stamnared till postföreståndare här i socknen, boende på lämpligt ställe mitt i socknen, omedelbart intill kyrkan där poststation förr varit; enär Eliasson i februari månad 1885 köpt detta hemman av Lindahl, vilken person - nämligen Eliasson - och plats i alla avseenden är mycket lämpligare än där poststationen nu är".

Skrivelsen var undertecknad av 13 personer och avslutades med ett intyg av E Eliasson att han var villig åta sig att bli poststationsföreståndare. Nämndemannen S Engelbreksson var brevavsändare. Poststyrelsen infortrade yttrande från postmästaren i Varberg med hörande av Lindahl. Denne skrädde inte orden. Han avvisade beskyllningarna om slarv och uppgav att hans lärartjänst inte hindrade honom från att sköta posttjänsten, eftersom postföraren både kom och gick när undervisning inte pågick och öppethållandetiderna var anpassade därtill. Han tillade:

"Deras skrivelse är tillkommen dels av hämd, dels av girighetsbegär samt icke tillkommen genom de personer som undertecknat densamma, utan genom den föreslagna postföreståndaren Eliasson. Av hämd, emedan jag till laga åtal angivit Eliasson för olaglig handel med viner och öl och därav hos honom förekommande oordentliga leverne, samt för att jag, såsom fullkomlig absolutist, icke ville besöka ett sådant ställe. Av girighet, emedan, enligt hans egen utsago, han lättare skulle kunna borga bort varor, om han hade posten, ty då visste han när folk finge värdeförsändelser och kan tvinga dem att betala. Dessutom vore nog för en girigbuk, den lilla avlöningen, femtio kronor, en söt bit, för vilka han i sin enfald tror man ingenting har att göra.

Om dess uppkomst berättas, att han låtit uppsätta skrivelsen hos en advokat i Varberg samt att han den 15 sistl aug tillställde ett sup-gille, för att få underskrifter och detta gille blev så grundligt, att en del blevo kvar på stället, tills de av hustru och barn hämtades därifrån. Att de därvid icke visste vad de skrevo eller underskrevo synes även därav, att en kallar sig 'nämndeman', men icke är det, ej heller 'ägare' utan arrendator av uppgivna mantal, en annan 'ägare av 1/8 mtl', ehuru han endast är arrendator, en annan åter 'Johan Petter' i stället för Johan Edvard o s v.

Kungjörde

Alla som utö sig hafva varit
inrop på undertecknad hållda
auktioner hållas nöte i Kungjörde
tastagen den 14 oktober kl 10 f.m.
Stamnared den 9 oktober 1879
E. Eliasson

Eliassons även i skrivkunnighet olämplighet till befattningen inses även av bifogade stilprov. Slutligen får jag lika värdsamt nämna, att jag flera gånger ämnat avsäga mig postföreståndarebefattningen, men dragit detta i betänkande tills jag kunde finna en lämplig person att övertaga densamma och förklarar mig därför även nu villig, att såsom förut tillsvidare förestå befattningen, såvida Kungl. Generalpoststyrelsen därtill anser mig fortfarande färdig. Att jag äger åtminstone största delen av församlingens förtroende (och även fleras av dem vilka undertecknat skrivelsen, såvida de äro vid normalt tillstånd), är min fulla övertygelse och framgår även därav, att jag sedan 1879 varit ordförande i kommunalstämman, sedan 1884 godman för förmyndare i förvaltningen inom socknen med flera tjänster och anser det därför överflödigt att genom underskrifter bestyrka mina uppgifter och således icke, såsom Eliasson, låta andra stå för sådant, vartill jag själv är upphovsman och författaren".

Postmästare Johan Rothman i Varberg meddelade poststyrelsen att det inte förekommit någon anmärkning mot skötseln av poststationen i Stamnared. Poststyrelsen lämnade ärendet utan åtgärd vid föredragningen den 20 september 1887.

Postgången mellan Varberg och Stamnared utökades till tre turer i veckan från den 1 januari 1901. Ett kontrakt tecknades med hemmansägaren Nils Aron Tobiasson i Stamnared om kr 1:67 per tur.

Hemmansägaren Johan Teodor Svensson efterträdde honom 1904 genom att underbjuda med två öre och sålunda fick fullgöra postföringen för kr 1:65 per tur. Örena spelade stor roll på den inflationsfria tiden, men det är inte utan en obehaglig känsla som jag tar del av dokument som avslöjar tillvägagångssättet i kampen om uppdrag i postens tjänst. Vem vet om Tobiasson behövde slantarna bättre än Svensson?

Folkskollärare Lindahl tröttnade för gott på att vara poststationsföreståndare och sade upp sig den 18 maj 1903. Postinspektionen anmälde den 21 september till poststyrelsen att det inte hade gått att få tag i någon som ville överta poststationen från den 1 oktober mot lägre ersättning än 100 kr om året, men att fröken Andrea Lindahl ville acceptera detta belopp. Hon var dotter till läraren. Handlanden J E Johansson hade erbjudit sig att träda till för samma ersättning, men fjärdingsman Karl Swänson hade för egen och andra korrespondenters del förordat fröken Lindahl, enär hennes bostad var lämpligare belägen. Poststationens indragning fördes inte längre på tal, sedan frimärksförsäljningen hade ökat till mer än 200 kr om året.

Handlanden Johansson blev missnöjd med att fröken Lindahl fick överta poststationen och begärde i ett brev till poststyrelsen den 26 november 1906 att den skulle återflyttas till närheten av Stamnareds kyrka. Lindahl var nu pensionerad från sin lärartjänst och erbjöd sig att bli föreståndare på nytt, nu med 50 kr i årsarvode. Han tillade: *"Då jag under största delen av denna tjänstetid ej innehaft större ersättning och numera har god tid ägna mig åt tjänsten samt låtit inreda särskilt rum för densamma, föranledes jag göra detta erbjudande"*. Lindahl ville därmed konservera posten på samma plats dit den flyttats tre år tidigare. Som pensionär bodde han uppenbart hemma hos dottern.

Men nu förklarade sig den nye folkskolläraren och organisten Bror Ludvig Boman villig att överta poststationen, om den förlades till sin gamla plats i skolhuset. Postmästaren i Varberg for till Stamnared och fann att *"det ingen lämpligare plats inom hela församlingen finnes att tillgå än skolhuset"*. Poststyrelsen avslutade ärendet med att bifalla postinspektionens framställning om att Boman skulle anställas med 100 kr i årsarvode från den 1 april 1907. Han sade upp sig redan följande år och från den 1 juli 1908 blev kommunalstämmans ordförande Johan Adolf Karlsson föreståndare med 96 kr i årsarvode.

I den sistnämndes bostad fanns poststationen till och med juni 1911, varefter Andrea Lindahl tillträdde på nytt. Nu blev förhållandet

stabil och med ändrade villkor på grund av nya normer blev Andrea kvar som poststationsföreståndare till och med maj 1948, då hon avgick mer än 72 år gammal. Hon hade sedan seklets början också varit ortens sömmerska. Med så många tjänsteår var hon självskrivet att få medaljen för nit och redlighet i rikets tjänst innan hon avgick. Hennes efterträdare blev Jenny Anna-Lisa Pehrsson, som fick uppleva poststationens indragning på nyårsafton 1951.

1875-07-01--1879-07-31
1880-04-01--1967-05-27

Valinge

Den stora översynen av postnätet efter kronobrevbäringsreformen 1874 medförde inte bara indragning av olönsamma poststationer utan också inrättande av nya. Det har exemplifierats med Stamnared i föregående avsnitt. En poststation som ansågs behövlig vid översynen var den i Valinge. Den öppnades den 1 juli 1875 med S J Johnson som föreståndare. Samtidigt drogs den närbelägna poststationen i Gödestad in, liksom bl a poststationerna i Träslöv, Spannarp, Grimeton och Skällinge, nu välkända orter för dem som läst detta häfte från början. Historikerna är inte ense om tidpunkten för denna justering. Jag tycker mig ha fått belägg för att den ägde rum den 1 juli 1875, men andra hävdar att så inte skedde förrän den 1 november samma år.

Poststationen i Valinge skulle snart nog bli indragen. Detta genom att en ny korrigerig gjordes efter ett sammanträde den 9 september 1878 på Halmstads slott för överläggning mellan representanter för länsstyrelsen och poststyrelsen om införande av lantbrevbärning. Bland många poststationer som skulle dras in vid den förestående omorganisationen och ersättas med lantbrevbärning i förening med oavlönade kommunombud fanns den i Valinge. En bedömningsgrund var frimärksåtgången vid de små poststationerna. I Valinge var uppbörden under 1876 bara 57 kronor, men den hade under 1877 ökat till 110 kronor. Beloppen vägdes mot årsarvodet, 150 kronor, och enkel matematik visade att stationen var olönsam och ännu mera olönsam om man skulle ta hänsyn till postföringskostnader. Det var naturligtvis även andra faktorer som avgjorde, men i detta fall beslöts att poststationen skulle dras in den 31 juli 1879. Samtidigt drogs elva andra halländska poststationer in, något som speglas i på nästa sida återgivet cirkulär.

69.

*Kungörelse,**angående indragning af åtskilliga poststationer i Hallands län.*

I sammanhang med anordnande af landtbrefbäring komma, vid innevarande månads utgång, att indragas nedan nämnde poststationer i Hallands län, nämligen:

Fagered, Fjellaregården, Hofors, Hvalinge, Krogsred, Nösslinge, Risen, Rolfstorp, Sannå, Stamnared, Steninge och Tvådker. Stockholm, af Kongl. Generalpoststyrelsen, den 25 juli 1879.

WILHELM ROOS.

c. f.

B. Friman.

Ersättningen för den indragna poststationen i Valinge blev lantbrevbäraren på linjen Ås-Rolfstorp, vilken drogs över Stamnared och Valinge. Det var ingen bra lösning och speglar i viss mån den osäkerhet som varit för handen vid de teoretiska funderingarna i Halmstad när planerna drogs upp. Sedan en ny utredning gjorts, beslöt poststyrelsen att lantbrevbäringen skulle upphöra med mars månads utgång 1880. Den 1 april öppnades poststationer på nytt i Valinge och Stamnared och en postlinje med gående bud inrättades på linjen Varberg-Valinge-Stamnared.

Lanhandlaren August Andersson blev nu poststationsföreståndare i Valinge med 75 kr i årsarvode. För postföringen på den nyss nämnda linjen antogs ett anbud från skolläraren A W Lindahl i Stamnared. Han skulle ansvara för denna och dessutom för skötsel av den återinrättade poststationen i Stamnared med ett årsarvode av 150 kr för båda uppgifterna tillsammans.

August Andersson i Valinge skrev den 25 februari 1886 till poststyrelsen att göromålen hade ökat mycket bl a genom postsparbankens tillkomst. Han anhöll *"om någon förhöjning i ersättningen för anstaltens skötande framdeles eller ock att anstalten befrias från vidare göromål beträffande postsparbanken än vad som rörer försäljningen av sparmärken"*. Om hans anhållan inte kunde bifallas, ville han säga upp sig från befattningen.

På det sistnämnda tog poststyrelsen fasta och kronolänsman Nerman utfärdade en kungörelse om att *"lämplige och myndige personer, som kunna vara villige att från och med den 1 juli åtaga sig berörde befattning, varmed är förenad ett årligt arvode av sjuttiofem kronor"*, skulle inom 14 dagar göra anmälan till honom. Kungörelsen lästes upp i Valinge kyrka den 14 mars 1886.

Agda Johansson, född 1851, anmälde skriftligen den 22 mars att hon var villig att åta sig uppgiften, inte mot det utgående arvodet utan mot minst 125 kr. August Andersson skrev i ett brev den 13 april, att han ville fortsätta som föreståndare, om han fick ett arvode på 30 kr per kvartal. Postmästare Johan Rothman anmälde till poststyrelsen *"att knappast någon från nämnde station hitkommen post, vilken är obetydlig, varit rätt behandlad"*. Med tanke på Anderssons bristande tid för posten ville han förorda Agda Johansson, fastän hon var honom obekant, och från den 1 juli 1886 blev hon poststationsföreståndare.

När hon på grund av förestående avflyttning sade upp sitt kontrakt i oktober 1893, skrev postinspektören till kommunalnämndens ordförande för att få ett förslag på lämplig efterträdare. Folkskol-läraren Göran Algot Lénberg kom på tal, men han begärde att få arvodet förhöjt med 20 kr, dvs till 145 kr per år. Det gillade postinspektören inte, eftersom trafiken vid poststationen var så låg att *"fråga kunde uppstå om poststationens indragning"*. Frimärken hade sålts för omkring 250 kr under vardera åren 1891 och 1892.

Hemmansägaren Carl Gustaf Caspersson erbjöd sig då att överta poststationen, men mot detta vände sig bl a kommunalnämndens ledamöter. De anförde i ett brev den 9 mars 1894, att Caspersson bodde i en avkrok från allmänna vägen och att ingen farbar väg ledde till hans bostad. De antog också att han skulle komma att behandla korrespondenter på ett mindre tillmötesgående sätt.

Postinspektör Melander ansåg inte att något avseende skulle fästas vid skrivelsen, inte ens mot invändningen att ingen farbar väg skulle leda till den tillämnade poststationen *"då postförbindelsen ej uppehålls med häst och åkdon"*. Trots att medsökanden Lénberg nu satte ned sina lönekrav till 110 kr om året antogs Caspersson till föreståndare från den 1 april 1894 med 120 kr i årsarvode. Mindre än två år senare skrev han ett brev till poststyrelsen med följande text i det sista stycket:

"Jag hade visserligen icke tänkt att så fort avsäga mig tjänsten utan skulle ännu längre velat fortsatt med densamma, får såvitt jag av vederbörande myndighet därtill ansetts lämplig och gott nöjd med det åt mig bestämde arvodet, men på en del församlingsmedlemmars enträgna påståenden, vilka önska, att för skolbarnens bekvämlighet för posthämtningen få flyttat postlokalen till skolhuset och kanske helst för att hjälpa den person som troligen står efter föreståndaretjänsten till någon biförtjänst, har jag nödgats avsäga mig poststationsföreståndarebefattningen."

Postinspektör Melander gjorde nu upp ett förslagskontrakt med

folkskolläraren Göran Algot Lénberg om att vara föreståndare från den 1 juli 1896 "mot ett från 120 till 110 kr för år nedsatt arvode". Detta godkändes av poststyrelsen. Arvodet höjdes den 1 januari 1908 till 200 och den 1 januari 1915 till 216 kr. Från 1918 var det 300 kr jämte ett dyrtidstillägg på 75 kr. Vid 60 års ålder lämnade Lénberg över tjänsten den 1 april 1919 till smeden Karl Leonard Lindqvist. När denne avgick den 31 januari 1931, övertog dottern Karin Andersson poststationen. Hon hade sedan 1919 biträtt fadern och blev kvar som föreståndare till stationens indragning den 27 maj 1967. Ersättningen blev lantbrevbäring från Varberg, från september 1967 med Bertil Bertilsson. I samband med hans pensionering 1973 intygades under avtackningsceremonien, att Valingeborna under de sex år som då hade gått efter poststationens indragning lärt sig uppskatta lantbrevbäringens fördelar i jämförelse med den lilla poststation, de tidigare måst besöka för att få sin post.

1880-11-08-1967-05-27

Tofta

Varberg-Borås järnväg togs i bruk för allmän trafik den 25 oktober 1880. Posttrafiken startade något senare eller den 8 november, då också ett antal förenade post- och järnvägsstationer öppnades utmed den nya banan. En av dem var Tofta.

Enligt beslut den 15 augusti 1880 blev Anders Samuelsson stationsinspektör i Tofta från tågstarten och fick därmed också ansvaret för posten. Som vikarie för honom fungerade skrivbiträdet A R Gustafsson, innan konduktören O Brorsson förordnades som stationsmästare den 1 augusti 1897. Han följdes av Johan Fredrik Svensson. Denne avled i november 1918 och vid följande års början blev Per Hugo Rask föreståndare. När han förflyttades till Rydboholm 1935, övertogs ansvaret av Carl Hilmer Persson. Efter dennes avgång 18 år senare har följande järnvägsmän ansvarat för posten i Tofta: Karl Gustaf Nilsson (1953-1961), Gustav Lennart Sellin (1961-1966) och Helge Tore Vilhelm Drottz (1966-1967). Postarbetet utfördes i verkligheten mestadels av postbiträden. Lennart Sellins maka Greta fungerade t ex som postbiträde även sedan han själv blivit stationsmästare i Bollebygd.

Poststationen i Tofta drogs in den 28 maj 1967, varefter postkunderna betjänades med lantbrevbäring från Varberg. Postföringen till Valinge och Stamnared utgick under perioden 1911-1935 från Tofta (dessförinnan och därefter från Varberg).

1886-12-20-1964-05-30

Himle

Någon poststation öppnades inte i Himle förrän den 20 december 1886. Trafikstationen där inte var klar vid tågstarten men postinspektör Hugo Winroth hade redan vid sitt första förslag till poststyrelsen om organisation vid utbyggnad av västkustbanan ansett att en poststation skulle inrättas i Himle, då ovetande om att stationen inte uppfördes i takt med järnvägens byggnation. Stationsmästaren Johan August Karlén tog över ansvaret för järnvägspoststationen i april 1893 med 180 kr i årsarvode för enbart postsysslan, vilket höjdes till 240 kr med 1896 års ingång. Det hann stiga i omgångar innan han pensionerades 1916, då efterträdd av Axel Pontus Söderholm. Denne följdes 1920 av Carl Edvard Mårtensson Evers, som flyttade till Arrie 1926. Därefter ansvarade följande järnvägsmän för posten, tillsammans om ordinarie föreståndare: Ernst Marcus Thåström (1926-1931), Johan Rickard Larsson (1931-1940), John Edvin Eklund (1940-1942), Gustaf Ericson (1942-1943), Kristian Gottfrid Jönsson (1943-1946), Frans Eric Pettersson (1946), Nils Ferdinand Nilsson (1946-1949) och Holger Lennart Landin (1949-1961).

Med utgången av maj 1964 drogs poststationen in och de drygt 200 hushåll som hade postadress Himle anknöts till lantbrevbäring från Tvååker.

1911-04-02-1959-11-30

Åkulla

Den förenade post och järnvägsstationen i Åkulla öppnades den 2 april 1911, dagen efter att järnvägen mellan Varberg och Ullared tagits i bruk för allmän trafik. Johan Albin Jonasson Engzell fick ansvaret för posten med 180 kr i årsarvode. Det steg efter hand och var fördubblat år 1918, vartill kom 162 kr i dyrtidstillägg. Efter en period med Gerda Engzell som platsvakt och poststationsföreståndare tillträdde år 1945 Elsa M V Bengtsson. Hon fick efter mer än 14 år uppleva poststationens indragning den 30 november 1959. Indragningen var planerad att genomföras tidigare men blev uppskjuten ett par år på grund av överklagning till regeringen.

Det 50-tal hushåll som hade använt sig av poststationen, anslöts till lantbrevbäringen från Rolfstorp. Efter egen önskan fick några hushåll dock postadress Tvååker.

Gerda Engzell hörde till ett starkt släkte. Vid 85-årsdagen berättade hon minnen från sin aktiva tid som platsvakt och poststationsföreståndare. Hon kunde erinra sig *"tider då väntsalen var full av folk och hela plattformen utanför full av lådor med blåbär och lingon, som skulle polletteras. Det var på den tiden då en returbiljett från Åkulla till Varberg kostade kr 1:40"*.

Obbhult

1912-01-01–1955-06-30

När järnvägen togs i bruk för allmän trafik, öppnades inte någon poststation i Obbhult. Därför skrev några av ortens män till poststyrelsen i november 1911. Ur brevet hämtar jag följande:

"Som stöd för denna vår begäran är att vi hava lika mycket post här som vid vilken som helst av de andra hållplatserna vid järnvägen. Vi ha till exempel Silvagärde hållplats som vi faktiskt ha reda på är mycket mindre post än vad som nu hämtas och utdelas vid Obbhults hållplats. Och i Gällareds socken är det tre poststationer, varför skall vi ej få poststation här? Säkert tro vi att det är lika mycket post inom Rolfstorps socken som inom någon annan socken som berör järnvägen".

Poststationsföreståndaren i Rolfstorp samt Varberg-Åtrans järnvägsaktiebolag tillstyrkte ansökan och poststyrelsen beslutade snabbt att en poststation skulle öppnas i Obbhult den 1 januari 1912. Johan David Sundén blev föreståndare med 180 kr i årsarvode för själva postsysslan. Därefter svarade Anders Jönsson för posten (1917-1921), Linnéa Jönsson (1921-1939), Karin Jönsson (1939-1945) och Karin Maria Andersson (1945-1955). Poststationen drogs in den 30 juni 1955.

Apelviksstrand

1927-05-01–

Den 1 maj 1927 öppnades en poststation i Apelvikens kustsanatorium, i första hand till tjänst för patienterna. Föreståndare blev fröken Allis Carola Lundgren.

När hon avgick på egen begäran, blev Sara Maria Stålbåge föreståndare 1933. Inga E Olsson, senare gift Almlöf, efterträdde henne 1937 och blev befattningen trogen till poststationens indragning den 30 september 1971. Hon fick medaljen för nit och redlighet i rikets tjänst 1965. Under hennes sjukledighet de sista åren av poststationens existensperiod vikarierade Ann-Lis Andersson.

Varbergs Ungdoms Frimärksklubb fick vid indragningen av poststationen ett brev från dess första föreståndare med en berättelse från hennes upplevelser 1927-1932. Ur klubbens prydliga redovisning hämtas följande citat av fröken Lundgrens berättelse:

Arbetet var intressant och patienterna gav ofta uttryck för sin tacksamhet. Flertalet patienter hade sin hemort i Norrland, men för övrigt fanns snart sagt alla landskap representerade.

Breven och paketen hemifrån voro mycket efterlängtade. Många sjuka förde en livlig korrespondens med sina anhöriga, då andra åter inte fick en rad hemifrån. Möjligen till jul då paketen tornade upp sig som berg i den trånga postlokalen.

Kataloger från Åhlén & Holm rekvirerades flitigt och studerades noga innan man bestämde sig för inköp. Någon gång fick jag i detta sammanhang tjänstgöra som smakråd. Transporten av post från och till postkontoret i Varberg skedde med hästskjuts, men sedan sanatoriet skaffat sig lastbil, var hästskjutsens tid förbi".

Den i citatet åsyftade transporten skulle enligt avtalet fullgöras på sjukhusets bekostnad. Från 1945 betalade postverket en viss ersättning till sjukhuset för denna tjänst. Efter indragningen av poststationen betjänas sjukhuset med en postväska från postkontoret i Varberg.

Getterön

1944-07-01–

Med Hanna Lovisa Svensson tecknades avtal om postvård på Getterön från den 1 juni 1934. Den 1 december 1936 blev hon formellt antagen som ansvarig för ett postombud. Det byttes ut den 1 juli 1944 mot en poststation, till en början med helårsöppet.

Efter att den stängdes den 1 september 1952, hölls den bara öppet under sommarsäsongen juni - augusti tills den drogs in definitivt den 29 augusti 1968.